

KATSO, YLKÄ TULEE! VALMISTUKAA

(NÄKYSANOMIA)

5. painos

Kustantaja
MARTTI SALENIUS
41660 TOIVAKKA

ALKULAUSE NELJÄNTEEN PAINOKSEEN.

Olemme poistaneet osan neljännen painoksen raamatunpaikkaviittauksista ja lähetämme sen rukoillen, Jumalan seurakunnan so., Kristuksen ruumiin jäsenille, jotka Ylkäänsä odottavat, ja ”kaikille, jotka Herra meidän Jumalamme kutsuu”.

Koska olen Herralta saanut kehotuksen ja muistiin kirjoittajilta luvan tämän kirjasen painatukseen, näen velvollisuudekseni totella - ”sillä pelastus on nyt meitä lähempänä kuin silloin, kun uskoon tulimme”. Room. 8:11.

”Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa!”

MARTTI SALENIUS

Toivakassa 8. 12. -83.

Herätysseuran kirjapaino
44200 Suolahti 1991

JOHDANTO.

Näitten jälkeen Minä olen vuodattava Henkeni kaiken lihan päälle ja teidän poikanne ja tyttärenne ennustavat, vanhuksenne unia uneksuvat, nuorukaisenne näkyjä näkevät. Joel 2: 28 s.s.

Yllä olevat raamatun sanat myöskin tältä kohdalta ovat alkaneet toteutua, ollen yhtenä merkinä siitä, että Yljän tulo on oven edessä ja että keskiyön aika on lähenemässä.

Tämä kirjanen sisältää viestejä elämän Herralta Hänen seurakunnalleen, jäännöskansalleen, jotka Hän on antanut erään pienen palvelijansa kautta näkyteitse. Ja sen tähden me, jotka olemme saaneet olla läsnä ja kirjoittaa ne muistiin, lähetämme ne julkisuuteen koko Jumalan kansalle myöskin raamatun sanan valossa tutkittavaksi, pitävätkö ne yhtä Hänen sanansa kanssa, sillä kaikki henkilähjat on koeteltava Jumalan sanalla («Koetelkaa kaikkea - pitäkää se mikä hyvä on»).

Näiden tarkoitus on koota Jumalan seurakuntaa eikä hajottaa.

Palkitkoon Herra kaikkia niitä valon lapsia (Efes. 5: 8), jotka tavalla taikka toisella ovat olleet mukana näiden painoon saattamisessa. Otsikon alla: »Katkelmia» on lauselmia viesteistä eri henkilöille, mutta olemme tuoneet ne esille jos nekin ehkä voisivat olla jollekin taistelevalle matkamiehelle avuksi. Herralle - s.o. Hänen seurakunnalleen se on pyydetty tehdä - seurakunnalle, joka on rajaton rotuväreistä ja kansallisuuksista riippumatta.

Uskossa rukoillen, että nämäkin viestit saavat tulla monelle lohdutukseksi ja rohkaisuksi vainon ja vaivan aikoja kohti mentäessä, hiljentykäämme kuuntelemaan mitä Herralla on meille, maan lapsille sanottavana.

Hänelle olkoon kiitos ja ylistys ja kunnia seurakunnassa! Maranata!

Herää !

Tuomiosunnuntaina 1940.

Tässä on tuomio kansakunnille, eri valtakunnille, Suomenkin pienelle kristikansalle, ja erikoisesti sananjulistajille: (Ilm. 3:15)

»Jospa olisit kylmä taikka kuuma, mutta olet penseä.» Vielä vähän aikaa Minä etsin kansaani, koettelen teitä, odotan valittujani. Olen jo määrännyt teille rangaistuksen, mutta eräillä paikoilla esiintyvien valittujeni, maan pienimpien, vähäisempien, rukousten- tähden olen pidentänyt aikaa, armahtanut maata ja sen asukkaita. Sinä morsiameni, valittuni, riisuudu vaatteistasi, valekääröstäsi, astu virtaan, puhdistu, nosta kasvosi ylös, niin Minä kastan sinut tulella, puhdistan sinut verelläni, puen sinut valkeaan 'uuteen viittaaan, 'kätken sinuun sinettini, merkitsen sinut, pyhitän sinut ja niin annan sitten koittaa maailman kansoille tulen ajat. Ylen ankara ahdistus, vainot ja vaivat, rutto ja nälkä, mutta sinut, morsiameni, olen kaikilla merkeillä valmistanut. Olet voittaja, lähdet voittoja saamaan, tulisoihutu kädessäsi, veren merkki sydämässäsi, ristin merkki otsallasi. Kaiken ahdistuksen koittaessa maalle sinä sieluja etsit, tulisoihutua salaa kannat yksilöiden luokse. Se on viimeinen työmuoto. Sinä nälkääkin näet, et loiston keskellä soihtua kannan, mutta ennen kuin koittaa synkin yö, taivaani halkaisen, alas astun, omani korjaan.

Ennen tätä koittaa pienelle Suomenkin kansalle koetus. Maan valittujen, pienten tähden, koska he hiljaisuudessa ovat rukoilleet, olen pidentänyt aikaa teillekin. Tee parannus sinäkin, joka nimeäni huulillasi kannat. Ellette usko, olen rankaiseva teidän kansaanne. Tarkkaa hetkeä ei tarvitse tietää. Ankara se aika vain tulee olemaan. Kunpa uskoisitte, niin ei Minun tarvitsisi rangaista teitä.

Helmikuun 27 p:nä 1941.

Minä toin sinut jälleen näkytilaan, voidakseni opettaa sinua ja kirkastaa sinulle lopun ajan seurakunnallista työtä.

Sanassani on kyllä ohjeita pyhiin tehtäviini, mutta teillä maan asukkailla on niin huono taito ymmärtää Sanaani, ja epäusko on kasvattanut kaihin silmillenne, joten ette voi nähdä apostolisen seurakunnan totuuksia teille kuuluviksi, vaan usein kuulen teidän keskuudessanne monien sanovan: »Ei meidän aikanamme ole tuollaisilla seurakuntatyömuodoilla menestystä, sillä me olemme uuden ajan ihmisiä.»

Siksi olen päättänyt valita itselleni lopun ajalla tuloani odottavan seurakuntaryhmän maan alhaisista joita ei minään pidetä.

Sinä, lapseni, saat käydä täällä ylhäällä neuvoja saamassa siitä työstä ja seurakuntatavoista, joita on sinun opetettava pienimmistä pienimmille. Kun he kääntyvät, opeta heille täältä kuulemiasi ja Pyhässä Kirjassa esiintyviä todellisia Jumalan seurakunnan elämäntapoja, alkaen uudestisyntymisen tärkeydestä, uskosta, vanhurskauttamisesta ja pyhittymisestä hengen, sielun ja ruumiin puolesta, pyrkien itse omassa elämässäsi pyhyyteen.

Tällaista työtä varten on sinun kypsyttävä. Mutta maan pimeyden ja siellä esiintyvien nurinkuristen tapojen tähden käy niin hitaasti työni palvelijoissani eteenpäin siellä alhaalla ollen. Ja siksi on sinulla lapseni, ihana etuoikeus enkelimme noutamana saapua usein näkyteitse luokseni, saamaan tarkkoja ohjeita työstäni lopun ajalla. Siellä esiintyvän synnin tähden et voi luonnollisessa olotilassa ymmärtää neuvojani, etkä kestää läsnäoloani. Sen pyhyys ja kirkkaus sokaisisi sinut. Ja siksi on välttämätöntä tällainen näkytila, jolloin olet kuin kuollut ruumiissasi ja täällä taivaallisten palvelijaimme, voidellessa sinut pyhällä öljyllä ja puettua sinut valkeaan taivaalliseen pukuun voit kanssani puhella, ohjeitani tarkata ja vieraanamme olla.

Sinulla on suuri vastuu työstäni, Minä vaadin sinulta paljon, koska olet nähnyt ja kuullut Minut ja tahtoni. Vaella siinä ja ole vakaa!

Pyhityksestä.

Tammikuun 14 p:nä 1941.

Kun te olette pyhitetyt, olette erotetut, olemaan Minun seuraajani, pyhitetyt hengen, sielun ja ruumiin puolesta palvelaksenne Minua koko elämälläne. Silloin ette vain puhu pyhityksestä, vaan elätte pyhitettyinä, s.t.s. olette voittajia jokaisen synnin yli.

Tätä ette suinkaan vielä ole, mutta tähän olen saattava teidät, viimeisen ajan seurakuntani valitut. Kilvoitelkaa tähän uskon kautta. Älkää kuitenkaan pyhityksestä kyseen ollen, tyytykö vain tunnustamaan pyhitystä suunne sanoilla, vaan pyrkikää elämään ja taistelemaan niin, että omissa ruumiissannekin, sen monissa synnillisissä taipumuksissa. saavuttaisitte voiton ja tulisitte, pyhitetyiksi, sillä tahtoni on päästä asumaan teissä, ei vain uskon tunnustuksella, vaan todellisella elämällä, jonka toivoisin näkyvän teissä, sädehtien katseistanne, kaikuen puheissanne, kaunistaan pyrkimyksiänne. Jos näin on keskellänne, olette saavuttaneet pyhyiden hengessänne, mihin pyritte ruumiillanne. Ja silloin on keskuudessanne ilmenevä pyhille kuuluvat ominaisuudet, seurakunnan suuret ja pyhät lahjat ja usko, joka ei pelkää, eikä lihalla ja vereltä neuvoa kysele, vaan on valmis ristin tielle, pyhityksen Herralta ajalliset sekä iäiset lahjansa kiittäen anomaan. Pyhitetty sielu ei ole palkkapaimen, eikä liikekristitty, vaan uskon varassa elävä, todellista pyhitystä etsivä, apostolisen seurakunnan rakkautta janoava, kärsiviä palveleva ja itsensä unohtava. Tällainen on pyhitetty sielu. Varsin vähän on keskuudessanne tällaisia ja hekin usein väärin ymmärrettyjä, jopa halveksittuja.

Totuus on kuitenkin se: lopunajan seurakunnan luokseni noudan, on päästävä tähän. Ja ainoastaan heidät ylösnoudan, ketkä ovat voittajia jokaisen synnin yli. (Tässä tarkoitetaan morsiusjoukkoa, joka elävänä otetaan ylös Kristuksen tullessa.)

14. 2. 41. Joka rakastaa Minua, hän myöskin tottelee Minua ja tekee ilolla Minun tahtoni, ei ainoastaan sanoissa, vaan teossa ja totuudessa, ei vain tunnustaen suullaan pyhyttä, vaan eläen pyhyydelle, antaen alttiiksi henkensä sielunsa ja ruumiinsa pyhyiden alttarilla.

Kuinka usein olenkaan syvällä surulla todennut teidän lopun ajan seurakuntalaisten, maan lasten, puhuvan pyhydestä korkeassakin äänilajissa, kuitenkin omistamatta sitä omassa elämässänne! «Ja suuri osa on keskuudessanne niitä, jotka kokonaan kieltävät pyhityksen, jopa opettavat toisillekin, ettei sellaista voida koskaan ajassa saavuttaa. Kuinka väärin tuo kaikki onkaan! He sivuuttavat Minun Sanani Pyhän Kirjan lehdistä: »Olkaa pyhät, sillä Minä olen pyhä». Jos pyhäksi pääseminen vanhassa maassa ei olisi mahdollista, enhän tuollaista lausetta teille, maan lapset, olisi lausunut milloinkaan! Jo tämän yksinään tulisi kyetä selventävästi todistamaan pyhyiden saavuttamisen mahdollisuus ajan rajojen sisäpuolella ollessanne. Kuinka onnellisia ovatkaan ne valittuni vanhassa maassa, joille pyhäksi pääsemisen korkea aste myöskin näkyvässä elämässään on korkea päämäärä!

Synnin turmeltuneisuuden tähden tämän korkean lahjan saavuttaminen käy sangen hitaasti lapsissani, mutta asteittain se käy kuitenkin heissä. Ja niin vähitellen he eivät elä enää itselleen, vaan Minulle, joka olen Pyhä. Ja hetkittäin he oppivat yhä kiinteämmin ja kiinteämmin luomaan luottavan katseensa Minuun, avoimesti ja lapsenmielisesti. Yhä enenevässä rakkaudessa he uskon avulla Minua katsellessaan kirkastuvat, ja yhden asian kerrallaan voittaen he helmiportille tullessaan ovat täydellisen pyhyiden saavuttaneet. Ken ei tätä usko, hän ei ole Minun seuraajani eikä uskollinen ystäväni. Jokainen, joka Minua rakastaa, hän on uskollinen ja nöyrä, aina eteenpäin pyrkivä, korkeampia tavoitteleva, rakkauden tulella hehkuva, kuuma kuin tulikekäle palaen Minun asiani puolesta.

Kuinka hartaasti Minä soisin, että pyhityksen tuli jo palaisi teissä, lopunajan seurakuntani!

Pyhästä rakkaudesta

Maaliskuun 4 p:nä 1941.

Rakkaus on jalo, se on vakaa ja se on pyhää

Kulkiessasi maankamaralla voit löytää rakkauden helmiä, noita kauneimmista kauneimpia jalokiviä. Sinä katselet niitä ihailien ja toivot jonkin noista helmistä kaunistavan elämäsi. Mitä enemmän toivot jalokiven saapuvan elämäsi, sydämen kohteeksesi ja otsaripakoristeeksesi, sitä kauemmaksi useinkin joudut helmestä, jota helmeksi saattaisi kutsua. Avaat useankin sydämen akkunan ja katsot sisälle, löytääksesi kaipaamasi helmen. Kuitenkin – tuloksetta.

Miksi näin? Koska maa on niin synkkä, ja alhaiset vaikuttimet ovat pimittäneet puhtaat ihanteet, soaisten ihmisten käsitteet pyhistä ystävyiden ja rakkauden jaloista asioista aineellisiksi ja aistillisiksi. He etsivät onneansa n.s. rakkauttaan, mitä janoinen sydämensä kaipaa, vääristä vaikutteista ja alhaisista nautinnoista.

Mutta kuule, sinä korven kulkija, vanhan maan matkalainen, Minäkin sinun korvaasi kuiskaan jonkin sanan pyhästä rakkaudesta. Kuten aluksi sanoin, se on jalo, vakaa ja

pyhä. Mutta voidaksesi saavuttaa jalon, vakaan ja pyhän. rakkauden, tulee sinun ensin, maan korkea kulkeissasi, särkyä. Ja vasta sen jälkeen, kun ei sinusta löydy murtumatonta paikkaa ja olet täysin epätoivoinen etsimääsi jalokiveen nähden, astun Minä rinnallesi, kosketan sydäntäsi, puhdistan kukkatarhasi ja lahjoitan sinulle oman, ristillä rikotun elämäni - tulipunakukin sirotetun - ja näin saat uuden tuoksun elämääsi ja valkean jalokiven sydämeesi, johon kirjoitan tällä kädelläni, mikä ristillä lävistettiin, uuden nimen. Vasta sen jälkeen, kun tämän kokemuksen läpi olet käynyt, olet löytänyt ensimmäisen jalokiven ja voit alkaa toivoa ja odottaa uusia, aina eneneviä helmiä, jotka kauneimmalla hohdollaan elämäsi kirkastavat. Rakkauden helmi, jota korven kulkijat, vanhan maan asukkaat jokainen kaipaavat, vain harvoille, ani harvoille lahjoitetaan. Siksi, koska maiset, väärät, synnilliset käsitykset rakkaudesta ovat soisseet heidät niin, etteivät he voi nähdä jalon rakkauden ominaisuuksia. Pyhä rakkaus on kaiken tämän yläpuolella ja pyrkii aina yhä korkeammalle ja korkeammalle, eikä hellitä otettaan, ennen kuin on saavuttanut korkean päämääränsä: jalon, palvelevan, epäitsekkään ja rajattoman rakkauden, rakkauden sellaisen, joka ei mitään pyydä, ja kuitenkin kaiken antaa. Pyhä rakkaus ei ole itsekeskeinen, eikä missään suhteessa itseensä tyytyväinen, omia etujaan tavoitteleva, vaan lyhyesti sanoen: Se on palveleva, sankaritekoja tekevä, vaatimaton ja usein harvasanaisesti esiintyvä, ei missään tekemisissä minän kanssa. Minä ja pyhä rakkaus ovat aina sodassa toinen toisiaan vastaan. He ovat niin erilaiset kuin yö ja päivä.

Jos tahdot omistaa elämääsi rakkauden helmen, jota ystäväksesi kutsut, murre edessäni, sano jäähyväiset minällesi, sen kaikille määräyksille ja päätöksille. Näin itsesi unohtaen ja ystäväsi rakastaen ja kärsiviä palvellen pyri vuoria kohti, niin saavutat kaipaamasi helmen, jolloin todellinen rakkaus ja jalomielisyys yhtyvät yhdeksi, seisten sanattomina Minun lippuni alla, odottaen pyhän tähden hohtoa, löytääkseen aina kirkkaampia helmiä elämäänsä pyhityksen pyhästä puistosta, rakkauden pyhäältä alueelta, missä kauneimmat kukistani kukkivat. Tämä on alkusoitto pyhästä rakkaudesta.

Maan matkalainen, tunnetko nuo soinnut sielussasi? Onko tähden hohto katseessasi, kirkas helmi sielussasi, uusi valkea kivi uusine nimineen sydämässäsi?

Tää laulu soiko sielussasi?
Sitä tutki, maassa kulkeissasi,
rakkauden helmeä etsiessäsi! -

Maaliskuun 21 p:nä 1941.

Tosi rakkauden on käytävä tulon halki, sillä rakkaus on kuin jalokivi. Mitä kuumemman liekin se on kestänyt, sitä kirkkaampi on sen hohto. Se on sädehtivä kuin aurinko ja tuova omistajalleen iloa.

Lapseni, voidaksesi saavuttaa pyhitetyn rakkauden on sinun kestettävä monta ja monenlaisia kokeita. Te vanhan maan asukkaat pidätte rakkautena vain pinnalla ilmeneviä muotoja, hetken kestäviä kukkia. Vaaran tullen noiden kukkaintuoksu katoaa ja äskeinen rakkaus vaihtui ohdakkeisiin. Ystävä sulkee porttinsa ystävältään- ja armottoman palvelijan tavoin hän tuijottaa äsken omistamaansa ystävään. Vihollinen on myöskin tarkoin valvonut heitä ja heittänyt langettavan nuolensa heidän tielleen. Hän, joka kulki edellä, joutui

uhriksi. Vihollinen vartoi toistakin saaliikseen ja hän onnistuikin odotuksessaan ja siinä he nyt molemmat langenneina haavoissaan viruvat.

Kuinka moni lapsistasi onkaan sortunut tähän olotilaan! He ovat aikansa itkeneet elämänsä rauniolla, kunnes viimein ovat sinne kuihtuneet ja kuolleet.

Mutta jalo rakkaus ei etsi omaansa, eikä katkeroidu. Jos tahdot olla jalo ystävä, etsi pyhitettyä rakkautta! Pyhitetty rakkaus on harvasanaista, mutta sen sijaan jalotekoista, laadultaan palvelevaa ja täysin itsensä unohtavaa. Jos tällaisen rakkauden löydät, omistat arvokkaimman jalokivistä, sillä kaikki muut, taivaastakin kotoisin olevat lahjat vanhan ja uuden maan rajalla riisutaan, mutta pyhitetty rakkaus kirkkaimpana helmenä Eedeniin säilytetään. Onnellinen hän, kellä juoksunsa päättyessä, sydänaarteittensa joukossa löytyy pyhitetyn rakkauden jalokivi.

Se kivi on puhdas, valkoinen ja punainen, tarkoittaen puhtautta, voimaa, tulta ja ikikestävyyttä. Jos sinä lapseni tämän helmen omistaja tahdot olla, älä pelkää tulta ja elämän tiellä esiintyviä koettelemuksia. Nähdessäsi vaaran, toki silloin jo rukoile armon Herraa avuksesi. Tai nähdessäsi ystäväsi kuilun partaalla, putoamaisillaan syvyyteen, rukouksen lisäksi ojenna hänelle omistamasi jalokivi ja sen lämmöllä pelasta hänet kuiluun putoamasta. Jos näin teet, olet jalo ystävä, joka sanoitta, rakkauden teoilla, palvelevalla sydämellä ystävänsä pelasti, joka teko ylimmällä istuimella, pyhimmässä oikeudessa on kruunusi kirkkaudeksi merkitty. Ja sielusi jalokivi tällaisten hetkien jälkeen on entistään kirkkaamman hahmon saava. Ilman tulikoetta ei löydetä pyhitettyä rakkautta. Oi, lapseni, pyri saavuttamaan tämä! Ja silloin olet kestävä kaikki kokeet, yrittämättä paeta niitä, taikka tuomitsematta ystäväsi, joka kenties ei koetta kestänyt. Älkää maailman tavoin, myrskyjen keskellä, toistenne erheitä nähdessänne rakkaudesta vihan valtakuntaan astuko ja maailman yleisen tavan mukaan toisianne tuomitko, vaan nähdessänne heikkouksia, pyrkikää rakastamaan toisenne niistä ulos. Eläkää rukoillen ja rakastaen.

Ylkä tulee, valmistautukaa!

Heinäkuun 15 p:nä 1941

Tämä aika, jossa te nyt elätte, on viimeistä edellinen nöyryytyksen aika. Minä olen sallinut määrätyn ajaksi. Sen tarkoitus on herättää nukkuneet, sytyttää taivaallinen tuleni Laodikean keskuudessa, joka penseä on. Minä annan ihmisille uuden tilaisuuden ottaa ajasta vaarin ja käydä päärypöteistä sisälle kaupunkiin. Kaikki saavat tämän kultaisen tilaisuuden, käydä sisälle totuuteen käytännössä ja sanoissa tai tunnustaa korkeassakin äänilajissa mutta elämässään kumartaa petoa, kuten useimmat tekevät. Silloin moni aineellisen kysymyksen tähden luopuu uskostaan ja vatsa on heidän Jumalansa.

Siksi olen jo alkanutkin valita itselleni tulisoihdun kantajia. Kun yö on synkin, käy tämä tulisoihdun joukko halki yön, ohi petoa kumartavan joukon, vuorille, yksinään rukoilemaan. Osa heistä tapetaan, että marttyyrien luku täytyisi. Osa elävänä ylös otetaan. "Osa haudan kautta ylös viedään. Silloin ei lueta enää raamattua, mutta salaa kuiskataan, sydämiin on jäänyt kultahelmiä Sanasta.

Yljän tuloa odottava, tuo tulisoihtuinen joukko, missä he kulkevatkin, opettavat elämällään raamattua. Heidän suussa ei löydy valhetta. Tie, jota he käyvät, on puhdas ja pyhä. Saasta on heistä pesty verimeressä ja tulikasteessa. Minun haavaini ansiosta on heillä pyhitys. Ja tulisoihtu oikeassa ja risti vasemmassa kädessään he kulkevat pyhään Edeniin johtavaa tietä, jota saastainen ei voi kulkea. Risti vasemmassa kädessään, joka hohtaa kullan kirkkautta tulisoihdun valossa, on kuva ristin tien salaisuudesta. Jumalan tuli oikeassa kädessään soihtuna, heittää valonsa ristiin. Se on kuva. Ristin tie Pyhän Hengen johdolla kirkastumistaan kirkastuu, kunnes risti jää jäljelle. Jumalan tuli vetää eteenpäin. Ja niin risti, joka ennen oli raskas paino vaeltajan matkaan lähtiessä, on muuttunut kultaa kirkkaammaksi, sädehtiväksi. Ja tuon taivaallisen tulisoihdun valossa on pyhiinvaeltajasta tullut ristin ystävä, kunnes hänestä 'on viimeinenkin maan karvaus kadonnut ja Eedenin' portti eteensä auennut, jolloin jää niin risti kuin tulisoihtukin, ja Minun ristini ansiosta armoitettu sielu ikuisella elämällä Eedeniin kruunataan. Usko ja toivo jäivät siihen maahan, missä niitä tarvittiin. Vaeltaja löysi uudessa maassa, pyhain Eedenissä, vain rakkauden, joka kaiken kruunaa.

Tämä on päämäärä, te valon lipun kantajat*, minun valittu kansani. Ken teistä on uskollinen loppuun asti tälle valolle, jonka nyt pyhästä raamatusta selvitän, hän on perivä Minun ansiossani pyhain Eedenin.

Enemmän uskoa sanaan,
enemmän lapsenmielisyyttä,
enemmän nöyryyttä,
enemmän itsensä kieltävää ja kaikkensa uhraavaa elämän vanhurskautta,
enemmän palvelevaa rakkautta,
enemmän pyhäksi pääsemisen intoa,
enemmän tunnustuksen rinnalla kulkevaa uskoa,
enemmän valvovaa kristillisyyttä, jossa tuloani odotatte joka hetki, tietämättä, mikä vartio viimeinen on. -

(* Valon lipun kantajilla tarkoitetaan koko Jumalan kansaa, joka on ottanut vastaan raamatun koko totuuden joko joukkona tai yksilönä) 1. Tess. 5: 5.

Pyhien yhteys.

Elokuun 28 p:nä 1941.

Ennen Poikani tuloa, joka sinulle nyt puhuukin, sillä Pojassani puhun, kuule, Häntä, kokoan Minä kaikista vanhan maan leireistä itselleni valitun kansan, kansan sellaisen, joka ei yhdistyksiä edusta, mutta elävää Jeesusta Kristusta. Heille on Minun tuloni sydämen kallein asia. He puhuvat siitä, mutta ennen kaikkea he toimivat sen mukaan, valvoen, paljon rukoillen.

He pyrkivät lapsenmielisyyteen, nöyryyteen, tinkimättömään kuuliaisuuteen ajallisissakin asioissaan. Ennen kaikkea pyhitykseen ja palvelemaan rakkauteen.

Seurakuntajärjestys on heillä täydellisesti sama kuin ensimmäisellä seurakunnalla. He eivät sano mitään omakseen. Ja sitten kun tulee antikristillinen aika täydellisesti hallitsemaan, jolloin uskovaisia vainotaan, kaikki yhdistykset hajoitetaan, on tämä joukkoni tuloani odottamassa ulkopuolella leirin.

Ennen sitä he oppivat taloudellisissakin asioissa täydellisesti pyhain yhteyden. Ja kun tulee määräys, antikristilliseltä hallitukselta, ettei kukaan muu saa ostaa tai myydä kuin hän, joka kuuluu silloiseen valhevaloa edustavaan seurakuntaan, on Minun valitulla kansallani täysi yhteys toisiinsa. Maanviljelijät ja virkailijat ovat yhtyneet Minun kansanani Pyhässä Hengessä. Ja he tuntevat toinen toisensa palvelevasta rakkaudesta. Sillä lopunajan seurakunnan viimeinen työtapo tulee olemaan: palveleva rakkaus, koko olennollaan raamatun salaisuuksien edustaminen elämässään ja salaa kuiskien hyvinä päivinä raamatun sydämeensä koottujen totuuksien kirkastaminen. Silloin ei saada lukea raamattua julkisesti. Mutta silloinkin esiintyy paljon niitä, jotka janoavat sanaa. Ja tämä valittu valon kansa vie eteenpäin viimeisen totuuden tuloni edellä. Tämän siemenen olen jo heittänyt maan päälle vuosia sitten, mutta nyt olen alkanut koota yhteen niitä, jotka ovat osallistuneet tästä valosta välittömästi. Ja heidän kauttaan levitän tätä totuutta nykyhetken kristityille.

He ovat kuin akanat tuulessa, mutta Minä kokoan heidät yhdeksi ja pian on 'oleva yksi. huone s.t.s. yksi pyhain yhteinen joukko, joka tullessani tavataan valvomassa.

Tätä pyhityksen vakaata oppia tullaan ankarasti vastustamaan. Valheveljet tulevat antamaan ilmi ja ylen veljensä. Lapseni, älä pelkää! Jos olet kuuliainen, Minä olen kanssasi ja autan sinua. Minulla on vanhassa maassa paljon valittujani, nöyriä ja vilpittömiä lapsiani, mutta enin osa on valhevehnää.

Nämä vaikeat ajat olen antanut kansalleni uudistuksen ajaksi. Särkyvätkö raja-aidat väliltänne, murtuvatko sydämet edessäni, etsiikö Laodikean pensistynyt kansa pyhiä kasvojani, vai taipuuko se edelleenkin valekristillisyyteen ja aineellisten huolien alle, myymään esikois-oikeutensa?

Varokaa, varokaa, Minun lampaani, peto vaanii teitä! Paetkaa, paetkaa, te Minun lampaani, Siionin vuorten koloon! Pyrkikää elämään raamattua elämällänne, todistakaa siitä vaelluksellanne. Minun lampaani, liittykää toisiinne! Olkaa yhtä, pyrkikää pyhiksi, kirkastakaa pyhityksen tärkeyttä sanoin ja teoin. Ken teistä näin tahtoo tehdä, hän on huonouksineen ja hyvyyksineen verelläni merkitty, hengelläni sinetöity. Ja hän on voittaja jokaisen synnin yli Minussa ja Minun kauttani. Usko muuttuu elämäksi, joka lopullisesti Eedenissä kruunataan.

Te rakkaat, siellä vanhassa maassa, tämän sanoman kuullessanne, lailla peuran riemusta hypelkää ja lailla lasten ilolaulu laulakaa, valon lyhtyyn tarttukaa, yhdeksi yhtykää, pois opin riidat jättäkää, Minua ristiin naulittua ylentäkää ja Eedeniä etsikää, itsenne unohtakaa, toinen toistanne palvelkaa! Tämä on tie, joka Eedeniin vie. Kun kalsketta kuuluu korviinne niin älkää riidelkö, vaan rakkaudessa hiokaa toisianne. Ja sitten kun viimeinenkin särmä on valituista kivistäni pois hakattu, asetetaan jälleen kaikki ennalleen. Ja näin alkaa uuden maan täydellinen pyhain yhteys. Ja silloin ei kalsketta kuulu, vaan rakkaus kruunaa kaiken.

Pyrkikää jo vanhassa maassa saamaan korkeimpia lahjoja. Korkeimmat lahjat ovat: usko, lapsenmielisyys, nöyryys, kuuliainen tinkimättömyys ja rakkaus, joka unohtaa itsensä. Kaikki hengelliset armolahjat ovat hyviä, mutta nämä ovat korkeimmat armolahjat.

Ja Viimeisellä seurakunnallani tulevat nämä lahjat olemaan tuntomerkkinä. Mutta uudessa maassa odottaa kansaani uudet lahjat;

Muistakaa korkea päämääränne! Olkaa uskolliset loppuun asti, niin saatte elämän kruunun. Amen.

Yhteenkuuluvaisuudesta ja verisiteistä.

Syyskuun 13 p:nä 1941.

Maan lapsi! Tarkkaa, kun puhun sinulle tällä hetkellä niistä pyhistä siteistä, joilla kaikki Minun lapseni ovat sidotut toinen toisiinsa.

Teillä on vanhassa maassa väärät käsitykset yhteenkuuluvaisuudesta. Rikkaus, arvo ja verisiteet ovat teidän mielestänne yhteenkuuluvaisuuden oikeat merkit. Mutta tämä on synnillinen määritelmä. Kaikki todellinen on laadultaan ikuisesti kestävä. Tätä ei suinkaan ole rikkaus, sillä rikkaat usein köyhtyvät, eikä arvot, sillä nekin katoavat. Samoin verisiteetkin ovat pettäviä. Ja niinpä on moni veriheimolaistensa keskuudessa outona elänyt ja kuollut, tuntematta pienintäkään yhteenkuuluvaisuuden sidettä, joten kaikki nämä määritelmät ovat todellakin lihallisia. Uudessa maassa ei niiden mukaan ketään tunneta. Vain sisäiset arvot, pyhät siteet Eedenissä tunnetaan ja niistä tahdon tällä hetkellä sinulle puhua.

Verisiteet eivät pysty täydentämään sydämen kaipuuta. Tulee olla täydellinen hengenyhteys, ja vain silloin on pyhä yhdysside eri ihmisten välillä. Tämä ei ole riippuvainen muodollisuuksista. Se on Hengen lahja, mikä vuodatetaan sisäistä tietä, ja ehtona sen saamiseen on lapsenmielisyys, tinkimätön kuuliaisuus ja itsensä unohtava rakkaus. Tätä ei ole kukaan luonnollinen ihminen. Mutta Isäni katsookin sydämen vilpittöntyä tahtoa, joka pyrkii korkeaan päämääräänsä hinnalla millä tahansa. Tässä syy miksi ne, joilla on hengen yhteys, sointuvat yhteen ja löytävät syvemmän rakkauden toisissaan kuin veriheimolaisissaan.

Tämä on outoa puhetta lihanmieliselle ja epämieluisaa itserakkaalle luonteelle, mutta ehdotonta totuutta, joka Eedenin portilla, uuden maan eteenne auetessa, vanhan maan lapsia sisälle päästettäessä, tulee horjumattomasti paikkansa pitämään. Sillä Eedeniin ei pääse yksikään siksi, että joku hänen omaisistaan on sisälle käynyt, vaan siksi, että hän täyttää edellä mainitut ehdot ja on yllään veressäni valkaistu viitta.

Nämä sisäiset, pyhät langat yhdistävät eri ihmiset yhdeksi, lainkaan riippumatta verisiteistä. Niin. Pian kuin maan lapsi todellisesti kääntyy Minun puoleeni, muuttuvat kaikki sukulaissuhteet asioissa aivan toisiksi. Ennen määräisivät verisiteet, mutta Jumalan lapsen elämässä määrää Pyhä Henki. Ja silloin saattaa käydä niinkin, että mies ja vaimo asuvat yhdessä, kuuluvat aviolain tähden yhteen - ja kuitenkin ovat täydellisesti kaksi eri ihmistä, joiden yli määräävät erilaiset henget. He eivät voi olla yhtä. vaan, kääntynyt sielu hakee sointuisuutensa sisäisestä maailmasta, saman Hengen lapsista, soittaen kaunista

lauluun, yhteenkuuluvaisuuden pyhää säveltä sora-äänisten rinnalla, todistukseksi heillekin rakkaudesta ja Pyhän yhteenkuuluvaisuudesta.

Tämä on side, joka ihmisiä tulisi yhdistää. Siihen pyrkikää omaistenne sekä vierasten keskuudessa. Ja ellei sidettä saada, ovat kaikki muut yhteenkuuluvaisuuden korvikekeinot ilmaan haihtuvaa tyhjyyttä ja turhaa ajan tuhlausta. Pyrkikää noudattamaan pyhiä elämäntapoja. Kaunistukaa sisältä alkaen ulospäin. Se on tie todelliseen yhteyteen ja katoamattomiin elämän arvoihin.

Vie nämä viestit vanhaan maahan. Puhu sora-äänisten ihmisten keskuudessa. Amen.

Palveleva rakkaus.

Lokakuun 24 p:nä 1941.

Korkean viisauden, syvän pyhyiden, jalon rakkauden ja elämän vanhurskauden lahjoitan niille, joita lapsenmielisyys kaunistaa ja palveleva rakkaus kruunaa.

Lapseni, pyrkikää tavoittelemaan korkeimpia lahjoja, pyhitettyä, epäitsekkästä ja kaikkensa alttiiksi antavaa rakkautta. Ken löytää teistä sen helmen, häntä kaunistaa jokaisella askeleellaan tämän uuden maan, Eedenin ihanuus jo siellä alhaalla ollessaan. Hän ei ajattele itseään, omia etujaan, vaan tavoittelee antamisen ilon pyhää salaisuutta.

Te lapseni, siellä vanhassa maassa, jäännösseurakuntani jäsenenä, kuolettakaa lihanne pyyteet, etsikää kaikessa tahtoni tietä. Täytyykää rakkaudella, joka ei etsi omaansa, vaan aina palvelee muita. Teidät olen valinnut valokseni pimeään maahan, muotojumalaisuuden keskelle. Jos olette kuuliaisista, olen vuodattava keskuuteenne kaikki ensimmäisen seurakunnan lahjat. - Puhdistukaa, puhdistukaa Minun kalujeni kantajat. Pyhittykää ja jalostukaa, te uuden maan lipun ylentäjät, Siionin ystävät! Kaunistakoon teitä keskinäinen rakkaus, yksimielisyys ja tinkimätön kuuliaisuus kaikessa. Älkää pitkö mitään yksin itsellenne kuuluvana, vaan lailla virran vuotakoon kaikki lahjat kauttanne toinen toisillenne. Jos tämä on päämääränne, maassa asuvaliset, ei Laodikean penseys saavuta teitä, vaan rakkauden pyhä tuli palaa rinnoissanne, synnyttäen teissä vastuuntuntoa sieluihin.

Oi lapseni kuinka usein tekin vielä närkästytte, nurisette ja olette tyytymättömiä! Kuinka kestätte hyviä päiviä ja suuria lahjojani, ellette ensin kestäisi vastoinkäymisiä ja pieniä murheita? Teidän on helpompi pysyä tällä tiellä murheitten alla, kuin yhtämittäisessä myötäkäymisessä. Katseenne on usein epäystävällinen, äänenne töykeä, tyly. Se ei edusta Jumalan lapsen arvoa". Pysykää pyhässä ketjussa valvoen ja rukoillen, ettei vihollinen teitäkin langettais. -- Varokaa, lapseni, Egyptin kylmyyttä; sen henkeä. Älkää saastuttako sillä itseänne. Tarkoin valvokaa ja vartiassa uskollisesti seiskää, toinen toistanne niin liki olkaa kuin voitte. Siihen kätkeytyy voittamisen salaisuus. Nämä ovat neuvojani teille, vanhan maan lapset, Eedenin etsijät, viimeisen sanoman edesviejät, viimeinen seurakuntani. Nyt vielä olette hajalla asuvaliset, mutta pyhä seurakuntani eri leireistä hengessä yhdeksi kootaan. He ovat yksi sielu, joiden ainoana tunnustuksena on: ristini ylentäminen ja sielujenvoittaminen Eedeniä varten, toimien apostolisen totuuden

mukaan, eikä yleisen tunnuksen mukaan, joka teillä nyt maassa on. Sillä se on langennut alkuajasta, ensirakkaudesta ja on valhevehnää kylvänyt. Ennen toista tulemistani Minä kuitenkin kokoon kaikki hajalla olevat lampaani, annan jokaiselle tilaisuuden kuulla ääneni, viimeinen. sanomani, tilaisuuden valita ensirakkauden ja kuolleen muotojumalaisuuden välillä.

Teillä on ohjeet raamatussa. Rakentakaa sille kalliolle, niin peritte maan, jonka vuoret eivät päällenne kaadu ja tuhoa teitä, vaan saatte sen kultakaduilla käyskennellä, puhtaiden kukkien tuoksua tuntea, kaksoisveden virroilta juoda elämän vettä ja taivasten taivasiin pääsyä odotellessanne uutta virttä harjoitella maassa, jossa rakkaus vihdoin kruunaa täydellisesti kaiken. Tutkikaa usein näitä viestejäni, kun näinkin tahdostani teille ilmoitan. Näitä ette suinkaan vielä usein täysin tajua aina oikealla tavalla ja aikanaan olen ne kirkastava teille. -

Valon ja pimeyden hengistä.

Marraskuu 28 p:nä 1941.

Harjoitelkaa ja kilvoitelkaa, rakkaat lapseni, nöyryydessä, kuuliaisuudessa, hiljaisuudessa, sävyisyydessä, lempeydessä ja palvelevassa rakkaudessa saamanne valon arvonmukaisuuteen. Pitäkää vaari siitä, ettei tunnoillenne jää tunnustamattomia syntejä. Vaeltakaa valossa, ettei vihollinen, joka; aina väijyy ovelanne, pääsisi keskellenne asumaan. Syvällä surulla Minä ilmoitan teille: se on tullut jo linnaan. Mutta te ette ole yksikään tunteneet sitä pimeyden hengeksi. Se on tullut valkeuden enkelinä. - Sen tarkoituksena on tuhota teidät. Jospa näkisitte tuon hengen aikeet kypsinä! Teidän tulee paljon valvoa ja hiljaa rukoilla sydämissänne yksinäisyydessä ja yhteisesti vartioissanne, ettei henkimaailman pimeyden enkelit teitä voittaisi. Sillä pimeyden henki ei voi jatkuvasti antaa valoa, vaikka se ensin siltä näyttää. Se kylvää kateuden ja riidan henkeä - ja on jo sitä aikaan saanut, vaikka ette sitä vielä näe.

Minun Henkeni sitä vastoin saa aikaan nöyryyden, sävyisyyden, tyyneyden, hiljaisuuden, mutta ennen kaikkea rakkauden. Nämä ovat tuntomerkkejä valon hengelle. Vaikka enkelin kielellä joku puhuu, älkää uskoko, ellei hänen elämänsä johda jumalallinen rakkaus. Rakkaat lapset, pienet ja suuret, teidän tulee pysyä valvovina, jos mielitte kestää uskossa loppuun asti raittiina!

Lapseni, toin sinut tällä kertaa ennen kaikkea tämän tähden luokseni, välittämään viestejäni, ettei tuo eksytys menisi pitemmälle. Paha henkikin, pukeutuneena valon enkeliksi, voi näyttää hyvältä ja se tietää myöskin asioita täältä Eedenistä, mutta silti se ei ole valon henki. - Lapseni, älä pelkää, äläkä epäile mitä kuulet, vaan nöyryy jälleen edessäni ja tunne: Se olen Minä, joka puhun, sinun Herrasi ja Vapahtajasi. - Lyökää ristille oma minä joka päivä, joka hetki! Hiokaa toisianne, mutta tehkää se rakkaudessa. Näin jos teette, enennän Minä keskellänne teille Eedenin tuoksua ja taivaallisia lahjojani. Pyrkikää elämään nöyrinä. -

Kuuliaisuudesta.

28. 11. -41.

Todellisen lapseni tuntomerkki kaikkialla on oleva tinkimätön kuuliaisuus kaikissa asioissa ja itsensä unohtava rakkaus. Lapseni, ellei elämässänne heikkoudestanne huolimatta Henkeni avulla tämä näy ulospäin, ette ole oikeassa, vaikka tunnustus olisikin oikea. Valon tulee näkyä ulospäin.

Tutkikaa siellä alhaalla tänä vaaran aikana erittäin usein, onko teissä oleva valo todella valoa elämässä, vai onko se valoa sanoissa, mutta pimeyttä elämässä. Jos niin on, Pyhien maata sellaiselle vaeltajalle en voi lahjoittaa. Ole varuillasi, ole vakaa edessäni. Älä leiki armollani ja pyhillä taivaallisilla salaisuuksillani. Vaella valossa edessäni ja ole vakaa.

Minun toinen tulemiseni on lähempänä kuin luulettekaan. Siksi teille näinkin puhun, saadaksenne armon tutkia tuntojanne ja valvoa edessäni ja voidaksenne myös puhua toisesta tulemisestani. Sillä te olette valitut jäännösseurakunnaksi, joka tullessani valvoo ja ilmoittaa tulostani, kuten Minun hajalla asuva kansani odotti Minun ensimmäistä tuloani perustaakseni seurakunnan.

Laodikeasta koottu seurakunta, joka Hengen merkeistä tunnetaan, on jäännösseurakuntani, ja sen tehtävä on valmistua toista tulemistani varten, puhua siitä ja elää sitä. Hänet minä mukanaani tempaan taivaallisia kirjoja tutkimaan, tutkivaa tuomiota näin lopullisesti jouduttaakseni, näin valmistukseni itselleni vaimon, seurakunnan, joka taivaasta alas lasketaan uusia taivaita odottamaan, pyhain kiitosvirttä laulamaan. Ennen sitä on kuitenkin tuomiopäivä, joka erottaa hyvät ja pahat toisistaan.

Koska näin lähellä olette Minun toista tulemistani, valvokaa, tutkikaa ajan merkkejä, valmistautukaa tuloani varten. Antikristus seisoo jo aikanne ovella, sen henki on jo osittain vaikuttamassa. Vapaus kansaltani katoaa, salainen jumalanpalvelus alkaa. Käyttäkää aikanne oikein. Älkää riidelkö tiellä, kuten suurin osa lapsistani on tähän asti tehnyt. Jättäkää opin riidat, etsikää ristini armoa ja ylentäkää nimeäni, paetkaa vereni turviin. Vain siinä on puhdistus köyhälle katuvalle syntiselle. Ollaksenne taitavia neitseitä hankkikaa nyt uskon öljyä lamppuihinne. Kauan sitä ei julkisesti tarjota.

Näinkin tahdon puhua teille, voidaksenne ymmärtää kirjoitettua sanaani ja voidaksenne osallistua suurimmasta valosta. Tämä sanoma on tarkoitettu koko Minun kansalleni vanhassa maassa, joka vielä hajallaan on. Tutkikaa ajan merkkejä ja kysykää paljonko kello on. Liittoutukaa yhteen te Minun lampaani, jotka hajallaan olette, ja eläkää yhdessä, kuten ensimmäinen seurakuntani, jonka Minä, teurastettu Karitsa, itse valitsin ja valmistin. Yhtykää seurakunnallisissa ja Hengen asioissa *Sanan pohjalla* yhdeksi kansaksi, mutta myös käytännöllisessä elämässänne. Ja näin olkoon teillä yksi usko ja yksi huone. Paitsi iäistä, on teille tästä myöskin ajallista siunausta, jonka tulette kokemaan antikristuksen ajan tullen, kun vapaus Minun kansaltani riistetään. He eivät saa ostaa eivätkä myydä, eivät saa edes elintarvikekortteja, elleivät kirjoita nimeään sotapoliittisen liiton puoluejäseneksi. Heidän lapsilleen ei kouluissa julisteta Minun sanaani, kuten nyt vielä julistetaan, vaan puolueita. Miehillä ja naisilla tahdotaan opettaa silloin isänmaan suojelemista, mutta Minun sanani jätetään syrjään. Uskonto hävitetään. Silloin on hyvä, että Minun kansani on liittoutunut yhdeksi ketjuksi. Tätä julista, puhu ja tuloani kirkasta. Tämä on viimeisen ajan seurakuntani yksi viimeisistä tehtävistä. Ja ken omasta huonoudestaan huolimatta uskolliseksi, tinkimättömän kuuliaiseksi havaitaan, hänet Minun ristini ansioista kruunataan. -

Yljän tulosta.

Tammikuun 23 p:nä 1942.

Minä saavun odottamattomalla hetkellä. Pitäkää uskon öljynne jokainen hetki lampuissanne. Tarkoin valvokaa ja tuloani odottakaa uskossa. Odottaessanne tuloani, pyrkikää Minun lapsinani, jäännösseurakuntanani, toinen toistanne niin liki kuin voitte. Astukaa yli kaikkien raja-aitojen, joita vihollinen on välillenne pystyttänyt. Käykää nöyryyden polvitielle, te jäännösseurakuntani jäsenet, ja antakaa Minun, Vapahtajanne, tulla sisäistä tietä elämäänne jo nyt.

Nöyrinä taipukaa Minun tahtooni ja lyökää kansiani oma minänne ristille. Ja kun se kuoleman iskun on saanut ja kuollut, silloin te kysytte vain yksin Minun tahtooni. Ja vaikka oma minänne joskus nostaakin päätään, pyrkien elämään vieläkin; on se lapsenmielisellä Eedenin etsijällä, Minun tuloani odottavalla vaeltajalla, Minun tahtoni alle taivutettu. Ja siksi hän ei enää kuule minänsä ääntä, vaan vaeltajan tahto, minun tahtooni taipuneena, painaa minän jälleen alas. Näin hän etenee uskossa, puhdistuu ja pyhittyy Minun armossani sekä Hengen, sielun kuin ruumiinkin puolesta Minun tuloani varten, vaeltaen vakaasti Minun tahtoni tiellä. Minä lasken Henkeni välityksellä Eedenin ihania lahjoja tuloani odottavien lasteni elämään. Annan heille lahjana elämän vanhurskauden. Se on kaunis kukka, ihana kuin Saaronin lilja, ja kun se kukkaan puhkeaa, näkyy se lapseni elämässä ennen kaikkea tinkimättömänä kuuliaisuutena levittäen hyvää tuoksua ympärilleen. Ken tällaisen kukan omistaa, hän ei ole enää ystävä oman minänsä kanssa. Kaikessa hän kysyy Minun tahtooni. Hän ei uskalla nimittää mitään omakseen, eipä edes ajallisia ja aineellisia aarteita. Jokaisen maallisenkin lahjansa hän tuo Minun pöydälleni ja kysyy Minulta: Herra, kuinka tahdot minun käyttävän lahjaa? Ja kun tämä kuuliaisuuden kaunis kukka kauneimmillaan tuoksuu, nousee sen juurelta toinen, vieläkin ihanampi kukkanen, tulipunainen. Se on rakkauden ihana kukka. Ja se voittaa vaeltajan hengen, sielun ja ruumiin kokonaan ihanalla tuoksullaan. Hetki hetkeltä tuo kukkanen valloittaa yhä suurempia alueita. Se peittää kauneudellaan toivon kukan ja vaeltaja, tuo Eedenin etsijä, näkee, tuntee ja kuulee vain yhden äänen, joka kauneimpana lauluna soi sielussaan ja suloisimpana tuoksuna on ympärillään. Se on sana: rakkaus. Sen voiman alla on minäkin kadonnut, viimeisen kuolinhaavansa saanut. Rakkauden kukka on toivon kukan jo elämän eläväksi todellisuudeksi muuttanut. Sen valloittavan voiman alla on vaeltaja pyhittynyt Minun tuloani varten, jolla alueella hän ei näe, ei tunne eikä tajua kuin yhden asian: Pyhäin rakkauden, ihanan Eedenin kodin, uuden maan, missä täydellinen rakkaus hallitsee.

Sinne pääsyään Vaeltaja vartoo ja jokainen hetki hän odottaa; joko tämä vartio viimeinen on. Rakkaus sydämessään hehkuu niin kuin tulipunainen kukka. Minkä lähemmäksi tuloni saapuu, sitä sädehtivämpi vaeltajan rakkaus on Minuun, sen enempi hän tulostani puhuu, sen enempi hän itsensä unohtaa, sen vieraammaksi hän vanhan maan antimille käy, sen lapsenmielisemmäksi hän tulee. Ja kukan tuoksu on hänen kasvonsakin kaunistanut sädehtiviksi, valoisiksi. Ja vaikka hänellä olisi ikä kuinka korkea tahansa siellä alhaalla, niin lapsenmielinen hän kuitenkin on ja lapsen kasvot kaunistavat häntä jo siellä, tuloani odottaessa. Muistakaa, te Minun lapseni siellä alhaalla, vain ne, jotka tällaisen tuoksun, rakkauden kukan ilmapiirissä elävät ja Minun tuloani jokainen päivä odottavat, he kauniita ovat.

Jäännösseurakuntani Minä maan päältä kokoan yhdeksi. Kaikista leireistä, joita pystyttäneet olette, Minä kokoan itselleni pyhän kansan, kansan sellaisen, jossa ei löydy tahraa eikä ryppyä, jäännösseurakunnan, joka ei riitele siitä, kuka heistä on suurin, vaan joka ennättää tekemään hyvää toinen toisilleen, eikä kuluta aikaa opin riidoissa kiistelemiseen, vaan syventyy Minun sanaani, tehden sen mukaan, kuin Minä tein, vaeltaessani maan päällä.

Se kansa on valon lipun. kantaja ja Minun tulostani puhuva ja odottava kansa. Sen kansan jäseneksi ei tulla maisten arvojen mukaan. Pääsyehdona tähän on yksi: tuo ensimmäinen kukka, tinkimätön kuuliaisuus, sota minääsi' vastaan. Sano jäähyväiset Egyptin hyvyyksille, sen valehurskaudelle, sen iljettäville antimille. Älä niitä ihaile, äläkä mielittele niitä. Jättäydy rentona lapsena Minun käsivarsilleni, tälle pyhälle alueelle, valon lippua kantamaan, valossa vaeltamaan, ollen vakaa. Tutki ajan merkkejä, rakenna elämäsi Sanan kalliolle, ota uskossa Minuun jokainen askel.

Te jäännöskansani siellä alhaalla, käykää pyhäksi ketjuksi. Puhdistautukaa, te Minun kalujeni kantajat, valehurskaudesta, muotojumalisuudesta! Älkää peljätkö. Minä autan teitä, jos olette uskollisia Minulle. Älkää myykö leivän tähden Eedenosuuttanne. Sallikaa rakkauden kukan voittaa elämäenne tuoksullaan. Kiiruhtakaa tälle pyhälle alueelle nyt, kun ääneni kuulette ja näinkin ihmeellisellä tavalla vielä teitä kutsun. Antikristus pian astuu valtiaaksi maahan ja Minun kutsuni harvenevat. Kiiruhtakaa, Minun lampaani, rakkauden vihreille laitumilla, tuoksuville kukkakummuille, että sisäinen elämäenne vahvistuisi ja Eedenin kukkain tuoksu elämäenne laskeutuisi, ollaksenne henkisesti uskossa vahvoja, kun tuo paha päivä tulee. Sillä niin hirveä se on, ettei sitä suuntina kestetä, vaan tulee olla avartunut sydän, jossa kukkivat Eedenin rakkauden tulipunakukat, joiden tuoksu on puhdas, ja joka odottaa Minun tuloani. Tästä vuotaa öljy jokainen hetki odottavan lapseni sydämeen ja hän on valvomassa kun Minä vihdoin pilvissä saavun.

Millä hetkellä saavun, sitä ei teidän tarvitse tietää. Täällä ylhäällä tarkoin seurataan, kuinka moni jäännösseurakuntani jäseneksi, odottavaksi vaeltajaksi tulla tahtoo, joka toivoen tuloani ensin elämänsä rakkauden tuoksuna, valossa vaeltaen minälleen kuolee, Eedenille kypsyy ja uskossa toista tuloani odottaa, niin kuin se tapahtuisi jo tänään.

Jotain lohdutukseksi jäännöskansalleni tahdon sanoa, mistä tulen ja miten tulen. Taivaaltanne löydätte erään ihmeellisen tähden. Se on tuloni merkki: Betlehemin tähti. Se kasvaa suuremmaksi, kun tuloni lähenee, ja eräänä hetkenä sen tähden kohdalta taivas aukenee ja Minä tulen, enkeleitteni seurassa. Me liidämme alas, niin kuin Minä tulin ylös. Mutta yksi salaisuus siinä on. Sitä tuloani eivät kuitenkaan näe muut kuin ne, jotka otetaan ylös. He näkevät Minut kuin ihmisen keskellään. Osa haudoistaan ylös otetaan, osa niistä, jotka elävinä ovat. Ja samoin menemme ylös. Määrätyn ajan kuluttua, oltuamme ylhäällä, jolloin maassa tapahtuu ihmeitä, tulee sitten maassa, jonka Minä valmistan, tuhatvuotiskausi. Tästä ajasta voitte lukea Pyhästä Sanasta, minkälainen se on. Mutta koska ja miten tämä tapahtuu, on tarpeetonta tietää.

Vaeltakaa uskossa ja odottakaa tuloani. Muistakaa, se tapahtuu hetkellä, jolloin ette luule. Minä saavun, Vapahtajanne, Ystävänne, Ylkänne, ja häät pilvissä alkavat. Tuo tähti on siis merkki tulostani. Se muistuttaa jäännösseurakunnalleni tuloni päivää. Se on merkki taivaankappaleella. Muitakin merkkejä tulostani kyllä on. Tutkikaa niitä Sanan mukaan ja valvoen tuloani odottakaa!

Jäännösseurakuntani, liittykää pyhiksi ryhmiksi Minun kansanani seurakunnittain ja kaikki maallinen omaisuutenne tuokaa Minun alttarilleni, että Minä saisin sen siunata

viimeistä maanpäällistä aikaa varten.- Murheella katselen monia maan päällä asuvia, nimeäni tunnustavia lapsia, kuinka he omaa minäänsä palvelevat ja Egyptin rikkauksista kiinni pitävät, jopa ahnehtivat niitä itselleen, kooten omaisuutta Egyptin pankkeihin monella eri tavalla, jopa vääryydelläkin. Se on itsensä pettämistä.

Minun laumani lampaat eivät sano mitään omakseen, eikä heillä ole mitään tekemistä Egyptin pankkien kanssa. Todelliset Minun rakastajani antavat kaiken alltiiksi Minun tahtoni alle. Näin teki ensimmäinen seurakuntani, kunnes lankesi ensimmäisestä rakkaudesta ja alkoi pidättää aineellisistakin varoistaan jotain muka itselleen kuuluvana, josta seurauksena oli rakkauden sammuminen. Mutta siitä tuhkasta Minä kokoan itselleni laitumeni lampaat, joille tuloni on rakkaampi kuin Egyptin kalleudet, joka ei uskalla pidättää itselleen enempää, kuin Minä heille lahjoitan.

Te jäännöskansani, kuten sanoin, teitäkin odottaa ahtaat ajat. Aineellisissa asioissa teitä koetellaan. Ja silloin moni luopuu uskostaan vatsansa tähden. Liittykää sen tähden ennen tätä aikaa taloudellisestikin yhdeksi renkaaksi. Kiinnittäkää omaisuuttanne maihin, viljelkää yhdessä ja pahojen päivien tultua, kun ei saa ostaa eikä myydä, Minun laitumeni lampaat - tukekaa toinen toisianne. Puhukaa Minun toisesta tulostani ja valmistukaa ihanaa, uutta Eedenin aikaa varten, tehden varoillanne hyvää, nyt kun vielä on *vähän* aikaa.

Muistakaa, nyt on tullut aika, jolloin viimeinen seurakuntani puhdistetaan, ensin sydämeltään, mutta samalla myöskin ulkonaisesta elämästään. Se ei saa olla Egyptin näköinen. Ken tätä ei usko, hän ei ole kelvoinen ylös otettavaksi, vaikka teidän keskellänne kuinka kauniilta näyttäisi. Ja ken totuutta uskaltaa vastustaa, hän ei tunne Pyhiä Kirjoituksia, eikä Minun tahtoani. Ja korkeasta tunnustuksesta huolimatta hänen nimensä puuttuu elämän kirjan lehdistä täältä. Hän ei ole laitumeni lammas, eikä omista elämän vanhurskautta, tinkimätöntä kuullaisuutta, tuota uskon pyhää öljyä. Ja niin hän ei tulostani puhu ja siinä elä, joten hän jää porttien ulkopuolelle, kun tuloni aamu valkenee, tyhjänä neitseenä. Hän oli lähtenyt matkaan hänkin, omisti jotain hyvää, mutta uupui jo alkutaipaleella, nukkui. Se merkitsee sitä, hän rakastui jälleen Egyptin antimisiin. Ja näin hänen sydämeensä tuli vierasta tulta, joka sammutti pyhän liekin ja jäljelle jäi vain ulkokuori, muisto siitä, että hänkin oli matkaan lähtenyt ja harrastelee nyt vielä suuria asioita. Muotomenoja hänellä on, mutta elämä puuttuu. Tuli on sammunut.

Te laitumeni lampaat, jäännösseurakuntani, valvoen taistelkaa ja tarkoin aikanne tuntekaa. Toivon ja rakkauden kukkien alueilla kypsykää. Kuin laakson liljat versotkaa, puhtaina pääanne nostakaa. Rakkauden ihanassa ilmapiirissä puhdistukaa. Minua, Kunnian Kuningasta odottakaa ja Saaronin yrttinä hyvää tuoksua ympärillenne levittäkää. Näin Libanonin tulvivaan tuoksuun tunkeutukaa ja Eedenin ikuisesti kukkivat valkoruusut elämäänne etsikää. Alla sanan, luona ristin, tulimeren, pyhän veren, alla setripuiden viipykää, pyhain viittaaan pukeutukaa, tuloani odottakaa!
Amen.

Minä saavun taivainen vieras
pyhä ylhäinen Veljenne oon.
Minä saavun hetkellä Herran,
mikä tiedossa kellään ei oo!
Minä saavun pilvissä taivaan
pyhä joukko seurassain on.

Sinä oottava. morsian maassa

katso ylös nyt taivohon päin!
Älä lamppusi sammua anna
sydänyö kun sun luoksesi käy!
Sinä Eedenin laulua laula:
Pian Ylkämme saapuvan nään.

Sulle kaikkeni lahjaksi annan
Sua 'ylistän laulullain.
Ja vaikka vainoissa täällä
minun ruumiini ruoskittais'
taikka tulenliekeissä kerran
Se poroksi poltettais'.

Sun tuloas sielläkin muistan
ja pilvihin katson mä päin!
Ah tule jo Herrani Jeesus,
oma kallis mun Vapahtajain
Sinun Sanasi pyhät nää muistan:
»Minä saavun, siis oottaos vain»!

Pyhästä vaelluksesta.

Toukokuun 1 p:nä 1942.

Rakentakaa pelolla. Pankaa jokainen markka yhteen. Ei ole teidän ja meidän karjaa, ei ole teidän ja meidän vaatteita. Kaikki on meidän. Leikkikää kuin lapset ilotarhassa. Unohtakaa, että olette aikuisia. Älkää olko kukaan tärkeitä, eikä itsekeskeisiä. Työntäkää tikari keskelle minän sydäntä. Ja se on terävin tuo tikari silloin, kun olette puhtaan lapsenmielisiä. Rakastakaa toisianne, eikä vain toisianne vaan kaikkia. Mikäli teistä riippuu, eläkää rauhassa kaikkein kanssa. Vaeltakaa valossa ja olkaa valona kaikille. Kehittykää rakkaudessa ja rakastakaa kaikkia. Hiokaa särmiä toinen toisistanne, ei mestareina, ei opettajina, vaan ystävinä ja tovereina.

Kaunistukaa pyhällä kauneudella s.o. palvelevalla rakkaudella. Tulkoon teidän jokaisen kasvonne pimeässä yössä kulkeissanne sädehtivän rakastettaviksi. Olkoot sananne varmat ja vakaat, vaelluksenne hurskas ja pyhitetty. Harkitkaa jokainen tehtävänne ja pyrkikää tekemään hyvää ulkopuolella oleville. Seuratkaa Pyhän Kirjan lehdiltä Minun sanojani ja tekojani. Tutkikaa paljon Minun neuvojani ja pyrkikää noudattamaan niitä elämässänne. Näin kilparadalla kilvoitelkaa Eedeniä kohti. Vastustenkin tullen, riippukaa kiinni Sanassani. Se olkoon kallionne, jolle rakennatte sisäisen huoneenne. Ja suurempien hyökyaaltojen tullen, kiiruhtakaa uskossa pyhityksen Majaan, jonka muureja ei voi elämä eikä kuolema rikkoa.

Että se maja valmistua saattaisi, tulee teidän paljon taistella, olla Sodassa pimeyden henkivaltoja vastaan, valvoa ja rukoilla. Sillä koettelemustenkin aikoja teille annetaan, että uskonne tulisi koetelluksi. Ja näin kruununne tähdet kirkastetaan, sekä ajallinenkin tehtävänne maan päällä jalostetaan ja puhdassoitukseksi viritetään.

Jumalan sana soihtuna korvessa

Kesäkuun 14 p:nä 1942.

Lapset, edessänne on ihana aika. Matkallanne on pyhä ja korkea päämäärä. Mutta ennen kuin te sen saavutatte, on teidän käytävä varsin raskaiden aikojen yli. Niin kuin Israelin kansa Egyptistä lähdettyään Kanaata etsimään, niin tekin, Minun kansani jäsenet, olette synnin Egyptistä uloskutsutut. Eeden on päämääränne.

Voidaksenne saavuttaa sen, tulee teidän jokainen hetki olla valmiit lyömään ristille alemmaa minäännne, ettei kunnian vihollinenkaan saisi teitä riitelemään tiellä, kuka teistä on suurin. Suuruuden henkeä älkää suosiko. Se on Egyptin omaisuutta. Sitä karttakaa kuin myrkkyä. Sanani kalliolla seiskää lujina. Sen antakaa johtaa itseänne. Sille vihkikää kaikessa elämänne. Sitä tinkimättömästi noudattakaa jokaisella askeleellanne. Sen valossa voitte löytää pyhain Eedenin. Uppoutukaa sanaani. Ja edetkää pyhässä Sanassani. Jos näin teette, vuodatan Minä teille aina enenevän Pyhän Henkeni, joka näyttää teille ajan kellon, paljonko se lyö. Edelleen Minä vuodatan teille pyhain rakkauden, toivoisin voivani kruunata teidät, Minun kansani jäsenet.

Näissä merkeissä pyhain Eedeniä etsikää. Valvoen ja rukoillen toista tuloani odottakaa, niin kuin se jo olisi. Pyhällä pelolla vaeltakaa kasvojeni edessä ja olkaa vakaat. Älkää Egyptin kauneutta muistelko, älkää ihailko edes kauniilta näyttävässä kristillisyyden muodossakaan. Kaikissa elämänne tehtävissä pyytäkää nöyryyttä, puhdasta vaikutetta ja palvelevaa rakkautta. Tällainen on Pyhällä Hengellä täytetty morsian, pyhain Eedenin etsijä. Minä kuolla ja Kristus minussa enentyä! Egypti kauas, kauas! Eeden lähemmäksi ja lähemmäksi! Minun toinen tulemiseni olkoon teille niin kuin silmienne edessä nähtävä, ruusukimppu, jonka saatatte jostain kauempaa jo nähdä, riennätte sitä vastaanottamaan, mutta rientämisenne päämäärään on sitä nopeampi, iloiselta näyttävä, kun kimpun jo näette. Se on jo lähellä.

Näin kuvannollisesti puhuen tuloni läheiseksi ja odottakaa aamun sarastusta. Se saapuu, tuo siunattu aamu. Olkoon se teidän ajassanne ilta tai yö, aamu tai päivä, se on aamu, kun morsian menee ylös vainojen viimeisten alkaessa. Silloin taivas aukeaa. Minä, enkelten saattamana, astun alas ja kaikilta ilmansuunnilta valittuni, morsiameni ylös nostan, valkopukuisen joukon. Minun, Karitsan, häät alkavat. Tätä sanomaa, lapseni, kaiuttakaa maassa kulkeissanne. Minä saavun, pian saavun. Puhdistukaa, pyhittykää, valvoen tuloani odottakaa. Lapsina, valvoen tuloani odottakaa; lapsina! Vain lapset tuloni näkevät, vain lapsille, ilmestyä taidan, vain lapset ylös noudan, – morsiamekseni kruunaan.

Tämä muistakaa korpimatkallanne, uutta maata etsiessänne. Vain lapset, mieleltään lapset ylösnoudan. Israelin kansa, etsiessään Kaanaata, pääsivät lähelle, mutta ei perille, paitsi Joosua ja Kaaleb. Vain lapset, vain pienet, nöyryytetyt, särjetyt, maan matalat, ovat tämän maan arvolliset perijät. Egyptin omaisuutta tänne ei tarvita. Se muistakaa ja alemmaa minäännne vihatkaa. Sanani ja Minun Henkeni auttavat teitä löytämään luvattun maan. Kuuliaisuus on parempi kuin uhri. Näillä pyhillä ajatuksillani

tahdon tervehtää teitä, maan lapset, tällä hetkellä. Tulkoon nämäkin sanani avuksi Eedeniä etsiessänne. Amen.

Valvokaa

Joulukuun 27 p:nä 1942.

Te siellä, taistelkaa, valvokaa, rukoilkaa ja pyrkikää yhdeksi, että työni voisi alkaa. Antikristus kynnyksellä seisoo. Kiiruhtakaa laitumeni lampaat. Luopukaa kaikesta, jatkuvasti luopukaa kaikista omista lihallisista pyyteistä työni tähden. Aika on lyhyt. Minä saavun aikaisemmin kuin luulettekaan.

Minun kansani, pyrkikää toinen toistanne niin liki kuin voitte, ollaksenne yksi sydän ja yksi sielu. — Pukeutukaa uusiin vaatteisiin! Ei ole aikaa riitelemiseen ja ajallisissa huolissa aikaansa kuluttamiseen. Eteenpäin, ylös vuorille rukoilemaan! Pian ilmestyy sellaisia henkilöitä, jotka luovat uutta raamattua. Tuntekaa ajan yö, ajan henki. Tultakin he taivaasta alas saavat, eksyttääkseen Minun lampaani, ja nuorten sieluihin he murhatikarin työntävät. Kylväkää lasten sydämiin ajan yötä varten kauas kantava siemen.

Syvempään rukoukseen vaipukaa, taistellen tämän kansan puolesta, laitumeni lampaitten puolasta, penseän Laodikean puolesta, jotka vatsansa tähden luopuvat uskostaan, palvelevat itseään.

Älkää surko onko teillä köyhyyttä –. Enemmän tulta, enemmän alttarilta alttarille, enemmän luopumista omasta itsestänne –. Eteenpäin, ylöspäin!

Yhden merkin ilmoitan teille tulostani:

Kun on lakannut syvä melske, luodaan Uutta Eurooppaa vanhaan maailmaan, puhutaan tuhansista vuosista. Rakennetaan Uutta Eurooppaa henkisesti ja aineellisesti. Rauha, rauha, nyt ei enää sotia, on kansojen tunnus. Ei mitään hätää sodista enää! Rakentakaamme, luokaamme, kaikki uudeksi!

Kaiken tämän hyörinän parhaimmillaan ollessa, kuuluu outo jyrähdys, paksu savupilvi, varjot – synkät varjot – jälleen yö – ja silloin tulen Minä tämän Betlehemin tähden kohdalta, jonka näet täältä paremmin kuin sieltä alhaalta, ja valkopukuisen, uskollisesti valvovan joukon ylösnoudan, valmistumaan siihen tehtävään, joka odottaa heitä tuhatvuotiskaudessa täällä ylhäällä, tuomitsemaan maanpiirin asukkaita johdollani, Kirjoitusten mukaan.

Se joukko, jonka ylösnoudan, jota jäännöskansakseni kutsun, on veressäni viittansa valkaissut, ja joka hetkinen sydämensä asia, tunnustus ja aihe, missä kulkenevatkin, on Minun tuloni. He etenevät Sanassa hetki hetkeltä ja maisten arvojen mukaan ei tunneta heitä. Kaikista pystyttämistänne leireistä Minä valitsen itselleni morsiamen, jota maan nimellä ei tunneta, ei opinkappaleiden eikä rotuväriensä mukaan. He ovat Minun laitumeni lampaita vain. He ovat nostaneet sodan oman minän ja lihan tahtoa vastaan, pyrkien sille kuolemaan joka hetki, elääkseen Minun tulemiseni merkeissä Kristus-keskeistä elämää. Nämä laitumeni lampaat täytän Minä Pyhällä Hengelläni, puen pyhitettyjen pyhään Viittaan

ja alttiuden kengät jaloissaan he julistavat elämällään tuloani, käyden alttarille – vuorille – ylös vuorille rukoilemaan. He eivät pidä mitään itsellään, ei sisäisiä eikä aineellisia tarpeitaan. Kaiken he saavat Minulta ja antavat Minulle.

Ken ei tähän taivu, hän ei ole kelvollinen ylös otettavaksi morsiusjoukkoon. Kilvoitelkaa laitumeni lampaat, palavassa rakkaudessa jalostuaksenne, syvimmässä pyhityksessä pyhittyäksenne, korkeimmassa valossa vaeltaaksenne, etteivät lamppunne sammuisi. Sillä ulkonaiset ahdistukset ovat ovellanne ja vainon ajat pian alkavat. Siksi näinkin teille puhelen. Havahtukaa, laitumeni lampaat, valvomaan. Sanani sydämenne tauluihin piirtäkää, sillä pian sekin riistetään. Nämä, sanani lisäksi, ovat yksi viimeisiä merkkejä tuloni edellä. Epäilemättä käykää sisälle, laitumeni lampaat, antamiini ilmoituksiin ja pyrkikää pyhitykseen, jota ilman ette voi nähdä kasvojeni kirkkautta.

Väärästä ja oikeasta nöyryydestä sekä oikeasta ja väärästä kunniaasta

Tammikuun 6 p:nä 1943.

Minkätähden Jumalan kasvot ovat usein teiltä peitetyt? »Sentähden, – sanoo Jeesus – että loistavimmissakin puheissanne, joissa näyttää olevan Hengen voitelu, kunnian himon henki seisoo vierellä ja se varastaa kunnian, kiitoksen – lihalle. Ja kaikkein eniten joutuu kadotukseen sananjulistajia siksi, että eivät ole antaneet kunniaa Jumalalle vaan ovat ottaneet kunnian itselleen. Ei sanoissaan – vaan sydämissään.»

Te maan lapset! Olen kutsunut teitä isäni käskystä elämän kilparadalle. Jokaisen, joka tälle tielle Minun lapsenani astuu, hänen on tultava köyhäksi ja vaivaiseksi, sekä nähtävä itsensä muita huonommaksi. ISÄNI tahto on, että jokainen Hänen laitumensa lammas tämän sisäisen kokemuksen läpi tälle tielle käytyään, alistuu nöyränä käymään sitä. Se ei riitä, jos suullanne tähän alistutte ja tunnustatte Minut Herraksenne ja Vapahtajaksenne, mutta Isäni odottaa jokaiselta, joka tämän sanoman uskonut on, että hän kuolee omalle minälleen ja käy nöyränä tuliseen sotaan jokainen hetki minänsä vaikutteita vastaan. Sillä ellei alempi minänne kuole, ette voi nähdä Isäni kirkkautta.

Te laitumeni lampaat! Jos näkisitte tälläkin hetkellä miten kauhea se paikka on, mihin itsekäs minänne tahtoisivat teidät viedä, niin kyllästyisitte siihen – kasvoillanne maassa makaisitte ja armon Herraa etsisitte. Sinäkin – veljeni ylistät minua Jumalan Pojaksi, Mestariksi ja Vapahtajaksi, mutta nähdessäsi köyhän, syntisen maassa makaavan, etsit ihmisten kunniaa, etkä sielun autuutta. Tultuasi tuomiolle, olet sinä ja kaikki maan asukkaat näkevä kerran, mihin maisella kunnialla päästään: – pimeyden valtakuntaan, jossa ahdistus toisensa jälkeen odottaa. Ystäväni, hyljätäkää mainen kunnia roskana ja ruostuvana romuna, sillä Eedenin rikkaudet on Isäni luvannut Hänen uskollisille lampailleen ja tultuanne elämän kilparadalle kääntäkää selkäne Egyptille, sillä sen antimet ovat laihoja.

Ei ole tärkeintä, että puhutte. Pyrkikää nöyryyden tielle, sanattomina, hiljaisinkin etsimään eksynyttä sielua. Ja nähdessänne köyhä, kurja, käykää itkemään hänen rinnalleen ja rakkaudella nostakaa hänet elämän kilparadalle, viitoittamalla tielle, minkä päässä ovat päärlyiset portit.

Olkoon sydämenne kunnia-asia saada palvella rakkaudessa köyhiä, hengellisesti vaivaisia ja Henkeni avulla nostaa heitä kirkkaampiin maailmoihin, siinä itsekkin kirkastuen, jalompaa tarkoitusta varten valmistuen. Tällaisiksi kansalaisiksi Isäni on lähettänyt kutsumaan teitä Hänen valtakuntaansa. Voidaksenne esiintyä Isäni kunniaksi ja todella kuulua Hänen valtakuntansa kansalaisiksi, tulee teidän tulla niin lapsenmielisiksi, että kirjaimellisesti uskotte. Sanaani ja käänätte selkänne, kuten sanoin, kaikelle maasta annetulle kunnialle. Oppikaa kiittämään Isääni jokaisesta lahjastanne, joka on jo teillä ja kiittämään siitä, mikä odottaa teitä Isäni luona, että enkelit voisivat välittää sen luoksenne. Sillä lukemattomia siunauksia, suuria lahjojani on Isäni luvannut laitumeni lampaille ja enkelit Hän lähettää niitä tuomaan, niin pian kuin esteet on raivattu tieltä ja valon -enkelit pääsevät lähtemään luoksenne ja tuomaan taivaankääröt, avatakseen ne elämäännne. Ja jokaisen käärön sisällä on uusi, entistään ihmeellisempi lahja; Mutta ainoastaan köyhille, todellisesti nöyrille, kaikille maan antimille, väärille vaikutteille ja turhan kunnian etsimiselle kuolleille, Isäni kunnian tavoittelijoille, Hän lähettää nämä taivaalliset kääröt. Ja siksi hän tälläkin hetkellä pyhään maailman työtovereittensa kanssa hartaasti odottaa, että jokainen tälle tielle, lähtenyt, tahtois olla ehdoton, tinkimättömän kuuliainen tahdossaan ja tuntisi Isäni kanssaihmisissään ja rakastaisi HÄNTÄ lähimmäisessään. Siinä rakkauden salaisuus ja henkenne kirkastumisen mahdollisuus, eikä missään muussa.

Veljeni, oletko valmis vieläkin seuraamaan Minua, vaikka ryövärit ja portot olisivat ainoat ystäväni täällä maassa? Sillä monen maisten, arvojen omistajan on vaikea käydä sisälle Isäni valtakuntaan, koska portti on ahdas. Vain polvitietä, pienenä siitä sisälle käydään. Ja kaikki helisevä vaski siitä ulos jätetään. Köyhät, nöyrä, vaivainen syntinen siitä portista sisälle mahtuu. Mutta tällainen löytää myöskin lääkärin, ISÄNI, joka koskettaa häntä myös ruumiin sairaudessa, poistaa sairauden henget, pimeyden enkelit, jotka ovat tulleet vaivaamaan, rusikoimaan laitumeni lammasta.

Siksi tälläkin hetkellä on Isäni laskenut parantavan kätensä köyhän S:n yli ja parantanut hänet terveeksi. HÄN edelleen odottaa hengellisesti köyhiä ja vaivaisia, voidakseen heitä auttaa ja ystävikseen valita. Mutta vaikuttimen tulee olla puhdas, ei vain ruumiin terveyden saadakseen tai kunnian tavoittelun tähden ole tälle tielle lähdeittävä, vaan ainoastaan siksi, että on köyhä, vaivainen ja kaikkein huonompi muita, todella avun tarpeessa Isältäni eikä ihmisiltä.

Ken teistä rakkaat kuulijani, tällä hetkellä on itseensä, maailman kunniaan. ja sen antimiin väsynyt ja ne roskaksi havainnut, hänelle Isäni kauttani huutaa:

Tulkaa Minun tyköni kaikki raskautetut, työtä tehneet ja vaivautuneet köyhät syntiset. Minulla on teille täydellinen anteeksiantamus, todellinen parannus myöskin ruumiin sairauteenne ja maisen matkanne päätyttyä löydätte luonani iankaikkisen majani. Mutta aina muistakaa yksi: hengellisesti köyhät, nöyrät, vaivaiset, omalle minälle kuolleet saavat nähdä kasvojeni kirkkauden ja periä pyhään Eedenin. Amen.

Pyhitys uskon kautta vereen

Maaliskuun 17 p:nä 1943.

Pyhä maja. Sepeleitä kantava joukko maahan ulottuvissa valkoisissa puvuissaan. Pyhityksen valtakunnan 50-lukuinen enkelilähetystö asettuu pyhille paikoilleen. He kirjoittavat muistiin, mitä kuulevat. Valtava joukko, silminkantamaton ihmismeri. Mestari heidän keskellään 50:n pyhitysvaltakuntaa edustavan enkelijoukon ympärissä.

Pyhä Mestari pyhällä istuimellaan puhuu heille:

»Maan lapset, Minä, Herranne, Vapahtajanne ja ylin Ystävänne, saavun pian luoksenne. Pyrkikää pyhiksi. Asettukaa eteeni, te jäännöskansani, avoimin sydämin, niin Minä vuodatan Pyhän Henkeni. Sillä ilman Hengen täyteyttä ette ymmärrä sanojani, ette tunne Minun tietäni ettekä selviydy korpikokemuksista voittajina. Isäni ja Minä tahdomme lähettää teille pyhän maan pyhiä palvelijoita, pyhityksen enkeleitä, kirkastamaan teille totuuttani, pukemaan teitä juhlavaatteisiin, pyhityksen ihanaan juhlaverhoon, ylhäisten juhlapukuun ja siinä puvussa tahtoisin teidän, laitumeni lampaat, esiintyvän jokainen hetki viemässä eteenpäin pyhityksen korkeaa sanomaa. Rientäkää kuin valkea ratsu, puhtauden puvussa, ristin tiellä eteenpäin. Pasuunat käsissänne, palavin soihduin, ajan yössä, kaiuttaen kaikille sanomaa »Ylkä tulee, valmistautukaa! Sydämenne portit Kunnian Kuninkaalle avatkaa! Hän saapuu, pilvissä saapuu.»

Edessäni murtukaa, kaikessa tahtoni alle taipukaa. Sanaa lopun ajan merkeistä tutkikaa, tinkimättä sen totuuksia noudattakaa. Elämäni esimerkin askeleihin astukaa, niitä pyhinä pitäkää. Pyhityksen lippua korkealle ylentäkää. Aina avoimen taivaan alla tulta anokaa, pyhää tulta. Veressäni viittanne kastakaa.

Tultuanne korpeen, synkkään korpeen, pyhä alttari pystyttäkää. Siinä pyhityksen lipun alla, köyhyyden tunnossa, polvipolulla, laupeudessa pyhittyneinä pyhää kärsivällisyyttä alttarilla anokaa, Sanaan vedotkaa, Golgatalle katsokaa. Siinä voitto korven yli. Muistakaa laitumeni lampaat, on tullut jo aika, korkea pyhityksen aika, jokaiselle Yljän odottajalle täytyä Pyhällä Hengellä. Sillä ainoastaan he, ketkä Hengen täyteyden ovat kokeneet ja käyvät päivänsä tuloni päivään asti avoimen taivaan alla, he tulevat voittajiksi kaikista synneistä ja pääsevät hallitsemaan tuhanneksi vuodeksi.

Siihen aikaan nuo pyhitetyt tuhatvuotiskaudessa sekä hallitsevat, että alemmalla hengellisellä tasolla olevia opettavat pyhityksessä ja tuomitsevat jumalatonta sukukuntaa. Suuri on pyhäksi päässeiden, elävältä ylös otettavien pyhä tehtävä jo ajassakin ollen.

Siksi, te laitumeni lampaat lopun ajalla, täytykää tulella, että tunnette aikanne merkit, sillä pimeyden henkivallat viimeistä maan päällä asuvaa laumaani tulevat eksyttämään valkeuden enkelinä, tehden samoja ihmeellisiä tekoja, kuin Minä, Herranne ja Vapahtajanne, tein. Sanansa ovat väkevät ja eksyttävät, monta, sillä makeilla sanoilla ja suurilla lupauksillaan pimeyden henki tulee kiusaamaan teitä. Vain lapsenmieliset, Pyhällä Hengellä ja tulikasteella täytetyt, rakkaudella kruunatut, pyhitetyt lapseni voivat tuntea eksytyksen hengen.

Aikanne monet papit ja huomattut tukipylväät, jotka nyt vielä julistavat evankeliumin sanaa, juovat vihan maljasta ja totuuden asemasta he valhetta puhuvat. Minun Sanani he vääntävät lihansa mielen mukaan ja vihdoin he siivilöivät Pyhän Raamatun totuuden uudistetuksi raamatuksi, jonka mukaan he ihmisiä eksyttävät, uudistuksia kansoille lupaavat. Tämä on se antikristuksen musta ratsu, joka suurella nopeudella edistyy ja eksyttää valtansa alle.

Te laitumeni lampaat, rukoilkaa armoa, varjeltuaksenne tästä hengellisestä haureudesta ja itseenne katsomatta ojentakaa jo nyt valheen puhujia. Polvillanne huutakaa Jumalan tulta viimeisen maan päällä asuvan' seurakuntani keskelle. Nyt on puhdistuksen aika kansallani, oikeudenkäynti huoneessani. Todellisen seurakuntani yhdeksi kokoominen on alkanut. Eedenin kilparadalla tämän maan enkelilähetit toimittavat karsintaa laitumeni lammasten keskellä. Kaikki pintavesillä kulkevat, ennakkoluuloilla täytetyt, muotomenojen kääreliinaan puetut alemmille asteille jäävät ja toiset heistä syviin pimeyksiin. Vain uskolliset Yljän odottajat, pyhitetty morsiusjoukko kultamaljoinani korkeimpiin asteisiin pääsevät, sillä Sanassani olen jo ilmoittanut teille:

»Vain pyhät tätä tietä astelevat. mutta silti ei tyhminkään tällä tiellä eksyä taida.»

Tutkikaa Sanaani pyhityksen korkeudesta ja kilvoitelkaa pyhäksi päästäksenne. Sen ensimmäinen aste on: usko vereni voimaan. Ja usko tähän voimaan synnyttää elämäanne luovan Hengen ja niin paljon kuin elätte avoimen taivaan alla, uskotte vereni voimaan, kasvan Minä, Vapahtajanne, hengessänne, sielussanne ja ruumiissanne luomisvoimani kautta eläväksi todellisuudeksi. Silloin ette enää elä te, vaan Minä teissä ja luon uutta.

Ensiksi uskonne pyhitykseenkin nähden on pienen pieni muru, ehkä sinapin siemen, mutta uskonne vereni voimaan ihailee Minun pyhitystäni, rukoilee sitä omakseen. Vihdoin usko ja ihailu kasvavat hengessänne näkyväksi todellisuudeksi. Pyhän Hengen täyteyden avulla henkenne kirkastuu, pyhän maailman portit avautuvat ja pyhityksen valtakunnan pyhät enkelit näkyvät sielunne silmille. Pyhän puun pyhä lehti kädessään, viimein oksa ja vihdoin koko pyhityksen korkea tuuhea puu, jonka nämä pyhät palvelijat kantavat luoksenne sydämenne kukkatarhaan. Sen tuuheiden oksien tuulen huminassa te kuulette pyhää hyminää. Silmänne ja korvanne aukeavat, tuon pyhän puun jokainen oksa on P. Hengen kyyhkysillä täytetty. Niiden läsnäolo synnytti tuon pyhän tuulen huminan. Pyhityksen enkeli seisoo rinnallanne, pyhityksen ihana kyyhkynen kädessään, voidakseen antaa sen teille, yhden ensiksi. Sillä enempiä ei teihin kerrallaan mahdu. Yhden synnin voittajaksi ensin. Yhden synnin yli pyhitetyksi ensin. Pieni kyyhkynen ensin, uskon voima vereen, avoimen taivaan alla kirkastaa silmät, puhdistaa korvat ja pian näkyy pyhityksen koko valtava puu, erilaisine lahjoineen erilaisten syntien yli pyhittyminen, Hengellä täyttyminen.

Tämä on vain kuva. Tämän kuvan takana on todellinen Kristus. Tämän kuvan kautta, uskoessanne vereni voimaan Minä kasvan teissä ja te vähenette. Ja näin on jokainen päivä elämässänne erilainen. Avoimen taivaan alla te löydätte uuden lahjan, uusi kyyhky lentää elämässänne, voittaa sen, pyhitetty asteittain. Ja sitten vihdoin, kun suuret lähettini ovat luonanne käyneet, ja jokainen lahjansa jättäneet elämässänne, olen Minä, Herranne ja Vapahtajanne kasvanut kolmipersoonaiseksi elämässänne, valloittaen henkenne, sielunne ja ruumiinne. Tämän jälkeen on voimakas silmänne katse. Minä Kristus ilmestyn elämässänne ja voitän omalla pyhitykselläni teidät pyhitetyiksi. Ja näin te etenette Minun Sanassani ja pilviä ei enää olekaan. Voi olla vielä joku korpi, mutta korven kansa on siunauksen pilvessä ja he kiiruhtavat vuorille rukoilemaan ja laskeutuvat sieltä kirkkauden heijastus kasvoillaan, tuoden viestejä pyhityksen pilvestä.

Oi lapseni, laitumeni lampaat! Näin lapsellisen yksinkertainen on pyhitys ja pyhäksi pyrkimisen polku. Riisuutukaa vaveaatteista, epäuskon verkosta ja lailla lasten uskokaa Sanaani, vereni voimaan, niin pyhityksen ihana puu pääsee elämässänne kasvamaan ja vihdoin elävänä todellisuutena voittoja saamaan.

Riistäkää itsenne irti oman itsenne lihallisista määritelmistä, toinen toistenne arvostelmista ja farisealaisista menoista. Juurtukaa yksin Minun, Vapahtajanne sanoihin, neuvoihin ja tekoihin. Sanoillani tarkoitan yleensä puheitani, neuvoillani henkilökohtaisia neuvoja ja määrättyjä asioita ja teoillani elämäni tekoja, joita Raamatusta luette.

Sillä Minä, vapahtajanne tulin, elämälläni jättäkseni teille esikuvan, mallitaulun korkeimmasta olotilasta, mikä maan päällä voidaan saavuttaa avullani. Kun se on saavutettu, siirretään saavuttaja toisen maan seuraavasti korkeampaan tilaan edelleen kehittyäkseen.

Tämä on pyhityksen tarkoitus, sen ylevä päämäärä. Tuntekaa se, kilvoitelkaa siihen, valvoen taistelkaa sen puolesta ja olkaa valmiit luopumaan kaikesta, parhaimmastakin lahjasta, saavuttaaksenne pyhityksen ja sen korkeimman olotilan. Käykää ilolla Aabrahamin uhripolku, Moorian vuoren huippu! Näin voin Minä teille uskoa itseni ja luoda Eedenin elämäänne jo täällä alhaalla, kun pyhityksen polkuja rakastatte, hengen sielun sekä ruumiinkin pyhitystä, ei vain saarnatuolissa vaan elämässänne, sydämen ensi rakkaudella tavoittelette.

Kuumimmankin ahjon kautta, missä kuonaanne poltan, kuljen Minä kanssanne. Veitsen viiltäessä, kaadan öljyä haavoihinne, pyhällä mirhalla .voitelen koko sydämenne. Synnin kuonamöhkäle vain leikattiin. Pyhityksen päämäärä, sen ihana kulta lähemmäksi saapui. Ruostuvan rojun, maisen lahjan menettäessänne avoin taivas pyhien palvelijoiden kautta toi uuden, kirkkaamman lahjan elämäänne. Suurempi, kauniimpi pyhityksen kyyhky jälleen täytti sydämenne. Sen ääni jo kuuluu, sen katse jo näkyy, sen tuoksu tuntuu. Korpi sitä ennen oli kolkko, musta. Mutta minkä useampi Pyhän Hengen kyyhky valloitti elämänne, sen suloisemmaksi tuli seuraava korpi ja vihdoin aukenivat rakkauden maailman ihanat portit. Kuului laululintujen ihana viserrys, pyhän lahden aallot löivät hiljaa rantaan, sen pyhät kadut puhtautta hohtivat, pyhä mirha tuoksullaan pyhitti ajatusmaailmankin. Pyhän maailman pyhät lähetit näin kantoivat jo alhaalla kulkevan pyhityksen pyhien polkujen kautta ikuisesti kestävän rakkauden valta-alueelle, sen pyhän lehdon lintujen pyhää laulua kuulemaan, pyhittymään rakkaudessa, jolla ei ole rajoja.

Näin keinuu pieni pursi sen pyhillä aalloilla, kohti yksimielisyyden, ikuisesti kestävän palvelevan rakkauden rajatonta rantaa. Pyhän maan pyhät lähetit pyhine pursineen, tuoden täydellisyyden mirhapullon tuoksuineen, pyhän sauhun pyhässä pilvessä lähenevät pientä purtta, mikä rajoja tuntevilla aalloilla vielä keinuu. Kahden erilaisen maan tahto on yhdeksi sulautunut, pyhät valkeat vaunut alas lasketaan, rajoja tunteva pieni pursi, sydän, Herralleen pyhittynyt, Ylkäänsä odottanut, pyhälle liinalle lasketaan, pyhän maan pyhityksen enkelien noutamana ylös kannetaan. Kristallivirralla nyt soudetaan, ei maisilla pursilla, pienillä, vaan vapaina, käsi kädessä pyhän polun kulkijat kristallimeren halki rajattomaan tulevaisuuteen astelevat enkelien pukemassa juhlapuvussaan. Ovat alkanee häät – »Karitsan häät».

Näin pyhain joukko tervetulolaulunsa pyhain kielellä maan matkansa päättäneille pyhille kaiuttavat! Mikä valtava näky, mikä valtava äänten paljous, kuin vetten pauhu, kuin kosken kuohu!

Mikä teillä, maan lapset, olisi enää uskon silmillä nähdessänne tämän näyn, niin rakas, josta ette hennoisi luopua, pyhityksen pyhää päämäärää kun hiljennytte ajattelemaan?

Te pienet ja suuret, te vanhat ja nuoret, te ylhäiset ja alhaiset, te rikkaat ja köyhät, oppineet ja oppimattomat, ettekö tahtoisikaiken muun roskana hyljätä ja pyhityksen pyhälle polulle jälleen käydä ja päämääräänne katsoen tinkimättä taistella pyhityksen puolesta loppuun asti tuloani odottaen? Amen.»

Pyhityksen valtakunnan 50 lähettä nousee ylös. He ovat olleet koko ajan polvillaan piirissä ympärillä, Vapahtajan seisoessa heidän keskellään ja korkeimmasta enkelimaailmasta neljän enkelin koko ajan lentävässä asennossa ollessa Hänen yläpuolellaan. Rauhan, rakkauden, viisauden ja pyhityksen enkelit käsikädessä muodostavat kauniin kaaren, kuin katoksen Hänen yläpuolellaan tässä temppelissä Pyhän Mestarin puhuessa pyhityksestä viimeiselle Häntä odottavalle seurakunnalle maassa. Loppusanoikseen Hän lausui:

»Kaiuttakaa tämä sanoma halki maan ja kilvoitelkaa siihen sisälle päästäksenne!»

Vielä pyhityksestä

Marraskuun 24 p:nä 1943.

Anteeksi annettua ei milloinkaan esiin vedetä meidän maassamme. mutta teidän maan matkamiesten suurimpia virheitä on, kun muistatte kärsimäännepahaa ja toistennerheitä.

Hiljaisuus on parempi teillekin, siellä alhaalla. Puhdas henki pitäkää yllänne. Vieraat virrat ajakaa tyköänne.

On synti kerrata unohdettuja varjoja. Ne tuovat likaa mukanaan ja vetävät maan lapset pimeyden voimien alaisiksi. Älä ota huulillesikaan, äläkä ajatuksiisi päästä anteeksi annettua. Jos sen teet, olet yössä!

Sanoissanne osaatte hyvin neuvoa, mutta vielä paremmin kylmyydellänne, marmoriportaalla seisoessanne osaatte repiä helkkyvät kylvönne avuttomien sydämistä.

Pyhityksen portista ken sisälle käy, hän vaskikellon portille jättää ja kaiken sen, mikä kolinan synnyttää. Pyhitys ja sen valtakadut ovat hiljaisten polkuja. Pyhä ei ole pyhä, vaan lakkaa olemasta mitään. Ja sitten tulen Minä. Sinä olet vain ja Minä, Vapahtajasi olen sinussa.

Pyhityksesi tulee sanoittasi, soimauksittasi. Toisia osoittamalla et pyhitystä saa. Puhu vain, mutta tule itse ensin alas. Ken on pyhä, hänellä ei ole tappavia aseita, vaan Sanan miekka ja öljypullo, laakeriseppeleen kera. Kunpa oppisitte taidon käyttää näitä aseita elämässänne!

Alkakaa kilvoitella! Viimeinen velka (rakkaudenvelka) tulloon maksetuksi siellä ajassa, missä on mahdollisuus se maksaa. Esimerkiksi, kun sinun luoksesi tuodaan ihmislapsi, jota et voi sietää, et rakastaa, on kaikin puolin vastenmielinen, on se pimeää taivas, vankila. Toinen ääni sanoo: rakasta, kaiva kultaa, etsi juuri hänestä Minut, Veljesi, Kuninkaasi, Ystäväsi! Asun hänessä. Käy etsimään Minua tuosta vankilasta! Niin kauan kuin et tätä taitoa opi, et ole oikea valonlapsi, jonka suussa ei ole vilppiä. Vilppiä ei ole ainoastaan valhe. Vilppiä on sekin, ettet rakasta, valikoit ihmisiä. Mitä sinä siitä viisastut, jos jonkun lihaa hemmottelet, joka sinua hellii. Etsi taivas vankilasta. – Hyvä on puhua aikanaan hyvää, mutta kun hyvä tulee teihin, puhuu se itse puolestaan. Helisevä vaski, kilisevä kulkunen jää.

Kun näet raskaan pussin kantajan, kysy: »Saanko auttaa? Nyt on pilvinen päivä». Ja sitten: »Elämme ihanaa aikaa», vaikka olisit itse pimeässä. Miksi löisit häntä vielä lisää?! Ala aina valosta! Tällä tavalla saarnaa jäännöskansa. Ei korkeasta saarnatuolista, tärkeän näköisenä: »Minä olen tällainen» Te olette saarnanneet ihmiset helvetin tielle! – Varovasti, viisaasti, vain askel kerrallaan. Kysytään taitoa osata lyödä ilman ruoskaa. Joskus sitäkin näet tarvitaan. – Se on siis vain keskustelua se jäännöskansan saarnaaminen viimeisinä aikoina. On tietysti puhetilaisuuksiakin. Siis: rakkaus on hienon hieno lanka. Varo, ettet taita sen kärkeä, et raskaan pussin kantajaltakaan, et kadun yölliseltä kulkijalta. Opi sanottavasi sanomaan niin, että jokaiseen sanaan on kätkeyty kirkas helmi, jota täytyy etsiä. Sano niin harvaan ja vähän, että kuulijasi muistaa, eikä kyllästy sanatulvaan.

Jumalattomille työtovereillesi älä puhu paljon, tuoksua vain, rukoile. Jos puhut aina, sinua peljätään. Hoida hyvin kutsumuksesi, tehtäväsi myös maiset. Minä kanssasi hoidan, mihin et sinä kykene aikanaan vastaan sinulle salattuihin kyselyihin. Mikä ikinä sinua kohdanee, muista: minä käännän sen sinun parhaaksesi, jos se pahakin on.

Nöyryyksen laakso

Elokuun 13 p:nä 1944.

Morsiuskansan tehtävä on Yljän tulon edellä, ennen kuin Hän saapuu, oppia eri asteet. Ei riitä, että he sanovat: »Kiitos!» vaan paitsi että he kiittävät, he ylistellen ylistävät Ylkää, joka saapuu. Ja sen he tekevät vaivojen ja ahdistusten alla. Nöyryyksen laakso on heille tarpeen. Yljän tuloa odottava morsiuskansa, joka kaikista kansoista ja uskonheimoista kootaan, viedään syvään pimeyteen ja ahdistukseen, ennen kuin he oppivat nämä vaihekaudet. He joutuvat tekemään monia luovutuksia hyvistäkin, hyödyllisistäkin asioista, lahjoistakin, aarteista. Ja näin he rakentavat siltoja heidän perässään tuleville nöyryyksen laaksoon matkustaville maan vaeltajille. Sillä viimeisiä siltoja ja kestävimpiä ei rakenneta käsin, ei omin teoin, ei periaattein, vaan uskon näkymättöminällä langalla. Rakkaus on luojana ja rakennusmestarina, usko on lankana ja rakennusaineena, Pyhä Henki kirkastaa toivon taivaan. Ja näin usko, toivo, rakkaus Pyhässä Hengessä luovat kaikille ja morsiuskansan jäljestä tuleville uskon sillan nöyryyksen laaksoon, jota pitkin jokainen vuorollaan hiipii hiljaa, tarpeeksi ponnisteltuaan maan kiertotähdellä, katse alas vaipuneena, nöyryyksen hymniä hiljaa laulaen ja näin jokainen vuorollaan notkistavat polvensa Luojansa edessä.

Maassa asuvien kaikkien silmät eivät sitä näe edes omalla kohdallaan maassa, ja siitä ristiriidat ja tuomioäänät, kielten sekoitus, soraäänät alhaalla maassa asuvien kesken. Siksi maalle yötä, synkkää yötä, vitsausten, vainon ja vaivan kausia, että kaikilla on aikaa löytää nöyryytyksen laakso ja painia voimansa uuvuksiin, sekä nähdä ja kokea mihinkä he kykenevät, mihin eivät. Aineellisella sekä hengellisellä alalla saa jokainen tehdä kaikki, minkä voi ja mikä häntä kiinnostaa.

Enin ja viimeiseen asti maassa asuva on rakastunut omaan minäänsä ja hengellisellä hemmottelulla hän hellii sitä usein kuolinvirrallaankin. Raamattu kädessäsi, saarnatuolissa, köyhien palveluksessasi, hyväntekeväisyysmatkoillasi, taivaaseen pyrkiessäsi, hengellisiä lahjoja etsiessäsi sinä maan mato hemmottelet minääsi, rakastat ja palvot itseäsi, etkä ymmärrä että kaikki, niin sinun hyväsi kuin pahasi, maan mato, on edessäni turhuuksien turhaa.

Yksi on pysyvä, ja se on: Sinun rajaton luottamuksesi ja uskosi, lailla lapsen, äärettömyyksien Jumalaan, jonka haltuun voit uskoa itsesi rajattomasti, kysymättä: Mitä minusta arvellaan ympärilläni, mitä tunnen itsestäni, olenko hyvä vai paha? Mikä sinä itse olet itseäsi kaunistelemaan? Taivu, alas vaivu! Tule luokseni sellaisenaan, minkälainen milloinkin olet. Ole pahankin uhalla valmis hukkaamaan kaikkesi Minun tähteni. Tee sinä vain se, mikä kulloinkin kohdallesi annetaan. Tee se hyvänä tai pahana ollessasi, tee se, minkä näet Sanastani oikeaksi, kysymättä mitä siitä seuraa. Tee oikeutta, elä totuutta, usko vain! Kunpa ymmärtäisit, sinä maan lapsi, kuinka vähän teiltä oikeastaan vaadin ja kuinka yksinkertainen Minun lapseni polku on! Jättäisit turhat vaivasi ja riemusta hyppäisit kuin peura ja ylistäisit Jumalaasi välittämättä vaivoistasi, olosuhteistasi, ovatko ne hyvät tai pahat. Ovathan ne sittenkin vain lyhytaikaiset. Täällä alkaa iankaikkisuus, loputon ihanuus, täydellisyys, ainainen kehityksen mahdollisuus. Minun ylistelemisessäni ja luovassa voimassasi, eikä toimettomuudessa ja paikallaan pysymisessä, kuten siellä maassa, jossa pimeyden henkivallat ahdistavat teitä ja estävät luovaa voimaani toimimasta teissä.

Kiiruhtakaa Sanassani eteenpäin, ei vain lukemalla, vaan elämällä totuuttani. Sillä tuloni hetki lähenee. Valmistautukaa suurta juhlaa varten, kun häät pilvissä alkavat. Pois opin riidat! Pois oman minän hyvältäkin näyttävät pyyteet!

Minun laitumeni lampaat iloitsevat vain Ylkänsä tulosta ja uskossa jo kiittävät siitä, niin kuin se tänään jo tapahtuisi. Todellisen morsiameni jokaisessa sydämessä tapahtuikin Yljän tulo ensin uskon kautta sisäisesti sydämessä, ja heidän uskonsa ja sisäinen kokemuksensa tulostani heihin luo tapahtuman todelliseksi näkyväisyydeksi. Kun Henkeni on, Isä lähettänyt odottavien lasteni sydämiin alas maahan, niin luon Minä yhden sydämen ja sielun morsiuskansastani ja salaman iskun tavoin muutan heidät pyhiksi. Minä, Ylkä heissä, Minun Henkeni tekee sen. Ja näin Isä, haudattuaan Minun Henkeni odottavaan morsiameeni, Henkeni, noustessa morsiamessa ylöspäin, lähettää Minut pilvissä näkyvällä tavalla Minusta otettua Henkeäni ylös vastaanottamaan. Ja näin Isä, Poika ja Hänen lähettämänsä Pyhä Henki enkeleiden saattamana yhtyvät pilvissä morsiuskansassani. Ja silloin alkavat Karitsan häät.

Mutta maassa alhaalla on vaino, vaiva, ahdistus, yö – että heilläkin olisi vihdoin tilaisuus, uusi ja ihmeellisempi tilaisuus löytää nöyryytyksen laakso, jossa vapisevin polvin taipuvat Luojansa eteen, väräjävin äänin, harvoin sanoin, mutta syvin tuntein yhtyvät nöyryytyksen laakson hymniä hiljaa vaikeroiden laulamaan, pettymystensä kiertomatkan mutkaisilta teiltä, enkeleiden alkaessa heillekin valoa tuoda.

Maan musta Vaeltaja! Tässä sinulle pieniä ääri viivoja Isän sydämeltä, joka on rakkaus ja armosta rikas teille köyhille, kurjille maan kulkijoille.

Kaiuta näitä totuuksiani itse eläen näitä elämässäsi jäännöskansalleni. Äläkä milloinkaan kysele, äläkä kuuntele, oletko hyvä. Sitä et ole. Äläkä ihmettele, että olet niin paha. Pahempi olet kuin näet tai luulet itsestäsi.

Oo, paha olet, pahoja olette, kelvottomia olette ja siksi teitä rakastaen palvelen. Enhän toki teitä hyvyytenne tähden ole valinnut! Ja milloin sellaista alat itsestäsi etsiä, tiedä: olet eksynyt tieltäni. Jos olet kuin lapsi ja luovutat Minulle vapaaehtoisesti itsesi, on sinulla Minun pyhyytteni ja kaikki hyvyyteni. Usko se, usko enemmänkin kuin kerran, ei vain eilen, vaan juuri nyt, sillä hetkellä kun toimit ja elät. Et umpikujaan joudu, vaan lepäätkin Minussa, Vapahtajassasi, ja Minä teen kauttasi mitä tahdon, eikä se sinun ansiosi ole. Mutta, jos pahakin sinua kiusaa ja valtoihinsa saa ja on saanut, en suinkaan sinua jätä, jos lailla lapsen uskot itsesi Minulle. Minä luotan sellaiseen maan kulkijaan ja pidän hänet laitumeni lampaana, jota vain rakastan ja palvelen, ja pidän hänet lapsenani.

Olkoon maassa asuva morsiameni vaivassa tai vainossa, hyvissä tai huonoissa olosuhteissa ja hänen kotikaupunkinsa vaikka vieraan ja vihollisen vallan alla, Minä varjelen hänet omanani, lähetän enkelini hänen rinnalleen, kuljen hänen suojamuurinaan, hoidan hänet kaikkina aikoina ja kaikissa olosuhteissa kotiin. Ja hyvin moni maassa asuvista rakkaistani joutuu kulkemaan vieraan ikeen alla, vainolaisen ahdistamana. Sillä odottavia lapsiani on kaikissa valtakunnissa, hiljaisia, maan hiljaisia sieluja. Te laitumeni lampaat, rukoilkaa heidän puolestaan, rakastaen rukoilkaa. Sillä jokainen päivä nöyryytyksen laaksoon saapuu ihmissieluja, sodan ja monen muun iskun kautta.

Minun laitumeni lampaat, pyhä morsiuskansa, he eivät kannu vihaa sydämässään kenellekään, vaan rakastavat, rakastaen rukoilevat kaikkien puolesta ja palvelevat. He ovat kuin jousi, jota saattaa taivuttaa tarpeen vaatiessa minne vain. He jännittävät joutua vain rakkaudelle, uskolle, pyhitykselle, lapsenmielisyydelle ja tinkimättömälle kuuliaisuudelle. Ken nämä tekee, häneltä ei mitään hyvää puutu.

Koettelemuksia morsiuskansani tarvitsee, ennen kuin he seurakuntani ja yksilöinä ovat saavuttaneet korkean päämääränsä alhaalla maassa. Ja niiden tullen, muistakaa pyhä Sanani, viitoittamani tie siellä käydessäni teille esimerkiksi. Älkää parempaa pyytäkö kuin Minä, vanhin veljenne, sain osakseni teitä ostaessani Isälleni maasta! Käykää ilolla ahdistuksiinkin! Kiittäkää väärinymmärryksistäkin ja siitä että kanssaveljesi sinut ylönantaa, ja valehdellen pahaa puhuu, jopa jalokivetkin jalkoihinsa polkee! Pyhään Sanaani vedoten he sen tekevät, tekevät siksi kun eivät tunne Kirjoituksia, eivät vaella kasvojeni kirkkaudessa, ovat pelkureita eivätkä ole varanneet öljyä astioihinsa.

Hekin tulostani puhuvat, mutta määrättyjen totuuksien elämääne astuessa, tuloni viipyessä, he nukkuvat, ja ennen lopullista nukkumistaan he levittävät huonoa tuoksua ympärilleen. Silloin moni matkaan lähtijöistä palasi takaisin entistä pahempana vääryyden tekoja jatkamaan. Toiset pyhittymään ja entistään suuremmalla innolla tuloa ilmoittamaan ja Herran ylistystä uhkumaan.

Kun näin yön merkit luopumuksen tavoin alkavat näkyä, älä pelkää, usko vain! Luota Pyhän Kirjan lehdille kirjoitettuihin tuhansiin lupauksiin. Pidä niistä kiinni uskossa. Ne ovat horjumaton aarre sielullesi. Niiden kautta, noudan morsiuskansani kotiin, kun uskot vain, etkä pelkää. Pakene vereni alle! Tunnusta aina tilasi sellaisena kuin se on ja anna Minun puhdistaa sinut kaikesta synnistä. Täytyy Pyhällä Hengelläni!

Odota ja ylistä Ylkääsi! AMEN.

Kiusatuille

Maaliskuun 12 p:nä 1946.

Olen tullut teille siksi, että teillä olisi elämä ja olisi yltäkyllin. Näillä sanoilla minä Ylkänne ja Ystävänne tervehdin teitä, te vanhan maan taistelevat lapset. Kuinka kiusattuja ja väsyneitä olettekaan ajan helteisessä taistelussa. Päänne painuu usein alas. Kyynelistä silmänne kastuvat, käydessänne vuoriteitä. Ajan hengen tuomat ohdakkeet jalkanne verille repivät. Oman huonouden alla sydämet tuskan verta hikoilevat ja näette usein vain kiusauksia kiusausten jälkeen. – On alkanut jäännöskansani viimeinen surujen, tuskan ja taistojen kausi. Kuinka lukemattomilla eri kiusauksilla onkaan tienne varustettu! Pyrkiessänne tänne pyhäin maahan teitä on kohdannut monet vaarat. Mutta tästä lähtien tulevat teitä kohtaamaan salaperäiset kiusaajan nuolet. –

Tänä taivaallisena juhlapäivänä tervehdin teitä lohdutukseksi tälläkin tavalla. Vaikka teillä on Minun kallis Sanani, jossa teillä on varoitukset ja tieni viitat kylliksi selvinä, tahdon kuitenkin murheen murtamia, monissa kiusattuja lapsiani ilmestysteitsekin lohduttaa, neuvoa ja rohkaista.

Älkää peljätkö yön kauhuja eikä mitään peljästyksiä, joita vihollinen tulee tiellenne heittämään, näillä kiusatakseen teitä luopumaan pois totuudesta. Teidän tiellenne tulee saatana heittämään uuden paulan. Se ei suinkaan sitä esitettäessä näytä väärältä, eikä millään tavalla pahalta, päinvastoin. Siinä luvataan koko Jumalan kansalle täydellinen yhteys toisiinsa, kuten Raamattu opettaa. Tämä kiusaus on kauniilla nöyryydelläkin puettu. Mutta se on silti saatanan kiusaus valituille, joka johtaa kaikki siihen liittoutuneet ammattiyhdistysten tavoin petoa kumartamaan.

Pyytäkää sen tähden tuntea kallis Sanani lopunajoista. Rukoilkaa Hengen täyteyttä kohdallenne, välttyäkseen lankeamasta kiusauksiin, jotka enkelimäisellä nöyryydellä eteenne tulevat.

Tämä kiusaus kohtaa kaikkia, koko maan päällä asuvia Herran omia kaikissa valtakunnissa. Sanon teille varoituksena: Jokainen hetki valvokaa ja taistelkaa henkivaltoja vastaan omassa itsessänne. Jos näin teette, olen Minä teidän kanssanne, lähetän enkelini palvelemaan teitä jokaisessa kiusauksessa ja näin on teillä Minussa elämä ja on yltäkyllin.

Oppikaa keskittämään ajatuksenne Minuun, Herraanne ja Vapahtajaanne myöskin työtä tehdessänne. Ajatelkaa paljon Minua Sanan valossa, mitä olen teille tehnyt, kun olin luonanne ruumiissa. Ajatuksissanne tutkikaa niitä virheitä, joita itsessänne vielä löydätte. Ajatusteitä myöten puhukaa niistä Minulle, Vapahtajallenne aina, ei vain rukoillessanne, niin enkelit pesevät teidän sydämistänne pois näitä paheita verelläni ja kutovat teille uuden kankaan, uuden sydämen vaipan, ja näin puhdas henkimaailma avautuu teille. Ja Jumalan enkelit ajatustaivaan tikapuita myöten kulkevat ylös ja alas palvelen teitä. Tätä tarkoittaa Jaakobin uni. Näin enkelit välittävät Minua, Herraanne ja Vapahtajaanne henkiteitse ajatusmaailmaanne, henkeenne. Ja sieltä vihdoin sieluun eli tahdonmaailmaanne ja näin

Jumalan kuva alkaa näkyä teissä. Ja tätä kuvaa pelkää kiusaaja, eikä enää viihdy eikä voikaan sisimmässänne asua, petona halliten, repien ja raadellen teitä ja kauttanne muita. Vaan se ulompana ulvoo ja sanoo: Jos olet Jumalan Poika, niin tee niin ja niin». Mutta kun sinä olet Jumalan kuva ja Hänen perillisensä, Minä Herrasi ja Vapahtajasi sinussa, niin sinulla on elämä ja yltäkyllin, ilman kivileipiä, ilman kunniaa, mainetta. Sinä olet pyhitetty Minua, Vapahtajaasi varten. Hänestä puhut, Häntä katselet, Häntä ajattelet, Hälle hymyilet, Hälle itket. Mutta jos erehdyt ja lankeatkin, Hänen helmastaan itsesi löydät uudelleen, kun Häntä ajattelet jälleen.

Niin ihanaa on matka suurimmissakin kiusauksissa kulkevalla lapsella, minua ajattelevalla ja minussa elävällä. Minä olen elämänne tie, vaeltakaa sillä vakaasti valvoen! Amen.

Yksi morsiansielun tuntomerkeistä.

(Edellisen jatkoa)

Itse hyvän tähden on totuutta edes vietävä, sai palkan tahi ei, peri taivaan, portinvartijan tahi kynnysmaton paikan. Ken teistä on valmis nimensäkin myymään unholaan ja uskolla saamaan jokaisen leivän murun armopöydältä, hänet Hengellä täytän, totuudella kruunaan ja rakkaudella kaunistan;

Tällainen on morsiansielu, apostolisen viimeisen seurakunnan koko totuuden edustaja. Ken tähän alistuu, häneltä ei puutu mitään hyvää, vaan Minä olen hänen elämänsä ja voimansa – yltäkylläinen lähde. Ja kun tällaisilla jäsenillä varustettu seurakunta, koti, jossakin tavataan, on siellä taivas maan päällä. Ei miestä eikä naista, Jumalan kuvia, eikä ihmisiä, joiden ainoana intohimona, on palava rakkaus totuuteen, totuuden itsensä tähden, eikä edustajan itsensä etujen tähden. Sanalla sanoen: hän on kokonaan vastuuton itseensä nähden, miten hänelle käy. Vastuu hänestä jää Jumalalle. Morsiansielun ainoana vastuuna on: Miten edustan saamaani valoa? Saako ympäristöni minusta valoa ja elämää, yltäkylläistä? Onko minussa oleva valo, valoa muille? Sillä valon muillekin leviämistä varten Herra pystyttää majoja jäännöskansalleen pimeitä aikoja varten. –

Jeesus sanoo valituilleen:

(Edellisen jatkoa)

Tuomitse jyrkästi kaikki valhe! Pidä henkesi erillään siitä, ettet saastuisi, mutta rakasta heitä, ihmisiä ja ilmoita elämälläsi totuus heille. Pistä miekkasi tuppeen, ettet lähimmäiseltäsi korvia sivalla sillä. Äläkä kurkunkuristajien oppikouluun mene. Se on korskeain koulu. Asu alhaalla laaksossa, alaluokalla. Yljän morsian ei ole villi, eikä kesytetty petokaan, vaan Jumalan kuva. Hänen kiivautensa on pyhää kiivautta itse pahetta vastaan, mutta samalla se on kaikki alttiiksi antavaa, pyhää rakkautta langenneen vuorille

saattamisen puolesta. Hän eristäytyy ainoastaan synnistä, vaan ei syntisestä. Mutta ellei langennut rakkautta tajua, on häntä pidettävä pakanana eikä seurakunnan luotettuna jäsenenä. Henkisesti heidän tiensä erkanevat synnin tähden. Mutta niin kauan kuin ovat ajassa alhaalla, on morsiansielun etsittävä langennutta vieraalta maalta pyhien laumaan esirukouksillaan, rakkaudenosoituksillaan ja kaikella mahdollisella hyvällä tavalla. – Näin tein Minä, Herraanne ja Vapahtajanne kulkiessani maassa. En koskaan ainoatakaan kurjaa syntisyytensä tähden seurastani pois ajanut, mutta en myöskään heidän vääryyksiinsä yhtynyt. Pyhä on aina pyhä, olipa se missä tahansa. Valo on myöskin valo, jos se valoa on, ja se karkottaa pimeyden, kun se on mittaansa kehittynyt. Esimerkkinä, tähän totuuteen on Juudas Iskariot. Pyhässä tilaisuudessa, vääryys sydämessään, vilppi huulillaan, pyhän hellyyden osoituksin Minuun nojaten kuulee paljon puhuvat sanat huuliltani: »Suutelemisellako sinä petät Ihmisen Pojan?» En Minäkään Juudasta pois ajanut, mutta rakkauden valo, joka tulvii häntä vastaan, työntää hänet pimeään yöhön.

Lukemattomia ihmisiä on uskoa tunnustavien kielen miekka lävistänyt. Se on tehnyt heikoista, hoipertelevista ja langenneista silmä-, korva- ja jalkapuolia. – On suurin taipumus teillä alhaalla arvioida itsensä liian korkealle sekä jatkaa piiskurin virkaa. Juuri siksi teistä harvat ovat mahdollisia Hengen täyteyttä kokemaan ja koko totuudessa etenemään suurta kokonaisuutta kohti. Te jäännöskansani siellä alhaalla, Varokaa valvoen näitä vaaroja ja omahyväisyyden arkivaatteita.

Yksi sydän ja yksi sielu

Elokuun 25 p:nä 1946.

Rakkaat lapseni vanhassa maassa! Valittu kansani, tarkoin valvo ja valmistu, on aikaa aivan vähän teillä enää ja tehtäviä on vielä paljon toimiaksenne Isän tahdon mukaisena Pyhien yhteisenä seurakuntana maan päällä.

Pyhällä pelolla hiljaisuudessa valmistukaa minua, Herraanne ja Vapahtajaanne, Betlehemin tähden kohdalta odottamaan nähtävällä tavalla. Siitä Minä joukkoineni alas astun. Puoliväliin taivaan avaruutta pääsen, ihanat kuorot kaikuvat, rannat ruskottavat, valot välähtelevät ja ihmeellinen ylienkeleiden maahan levittämä valo täyttää morsiamen ruumiillisella magneetilla, että ruumis tulee kevyeksi niin kuin henkiolento se jo olisi ja siksihän se siinä muutetaankin, ja näin se alkaa kohota hiljaa ylös ja vihdoinkin se liitelee ja tultuaan puoliväliin avaruutta, he syleilevät Jeesusta, Hänen jalkojaan pyhiä, ja siinä hetkessä he alkavat liidellä korkeuksiin. –

Näin tapahtuu, pyhät rakkaat valitut; se muutos. Se tapahtuu vain muutamassa minuutissa, kun kaikki morsiansielut ovat otetut ylös. Apostolisen totuuden uranuurtajien joukossa on niitä, jotka pääsevät elävinä ylös, osa on niitä, jotka siirtyvät elävinä 1000-vuotiskauteen. Vaimo erämaassa – yksi osa sinne. – Pyrkikää pyhittymään hiljaisuudessa, kestääkseen koetusajan karsintakausi, saavuttaaksenne mahdollisimman kirkas henkitaso. Jos mahdollista jo aineruumiissa ollessanne elämään pyhitettyä elämää Herrallenne ja Vapahtajallenne täydellisessä rakkaudessa kirkastumaan, omille pyyteillenne kaikessa kuolemaan, niin maallisissa kuin hengellisissäkin. Silloin ja vain silloin on teille mahdollista kestää kansanani – keskiyön synkkä pimeys, saatanan seulontakausi ja väärin morsianhenkien jälleen lisääntyneen lauman eksytysten ajat.

Hiljentyneet, pyhitetyt persoonat, hengellä täytettyinä kulkevat suoraa tietä. Heillä on aikaa kuunnella Herransa puhetta, heillä on rohkeutta puhutella Herraansa. Heillä on aikaa Sodomian kiireistä riisuutua ja kätkeytyä Marian lailla Herransa jalkain juureen, kuuntelemaan Hänen puhettaan.

Rakkaat lapseni vanhassa maassa! Minä se olen, joka jälleen näinkin puhelen kärsiville sydämille ja lohdutuksen viestin tulostani annan ja lahjaksi teille, lapseni, luoksenne päärylisen portin helmiä kannan, kun kappaleen tomua maasta luotanne siirsin pois ja sielun sekä järjen kuoletetussa tilassa teille, ymmärryksessänne oleville maan lapsille, näinkin totuuttani kaiutan. Voisinhan puhua teille muutenkin ja samaan torveenhan puhalsin tänäänkin, mutta teidän epäuskonne tähden riisuin Minä tämän tomun ja lähetin parit noutamaan. Siksi älä epäile lapseni. Mutta sen tähden tomu näinkin vaivataan, että teillä apostolisen totuuden edes viejillä ei olisi aihetta epäillä, niilläkään, joille nämä totuudet vain luetaan. Siksi kuoletetussa tilassa ennen puhutun Pyhän Raamatun Sanan lisäksi minä Herranne ja Vapahtajanne tähän tomuun puhallan, – jottei milloinkaan voitaisi sanoa tämän totuuden tulevan ihmisestä, vaan annetuksi kuoletetussa tilassa.

Ken nämä kuulee, hän voi rohkeasti astua esille näistä totuuksista puhumaan, ei ihmisten sanoina, vaan Herran.

Te valittu kansani, koko maan päällä asuva morsiuskansani kautta avaran maan, kuulkaa pyhiltä huuliltani:

Vain hetkinen vielä kylvökoppa kädessänne enää! Siementä uskollisesti ja ahkerasti sirotelkaa. Vain hetkinen jalkanne verille astukaa. Antautukaa ilolla, koko sota-asu yllänne, uimavesiin heittäytyen, apostoliseen koko totuuteen. Sillä tämän sukupolven aikana, joka nyt elää maan päällä parhaillaan, valmistetaan yhdeksi sydämeksi ja sieluksi morsiuslaumaa apostoliselle pohjalle. Nyt tulee käytäntöön ensimmäisen polven seurakuntajärjestys. Kuka ei siihen alistu, ei ole arvollinen morsiamena ylös otettavaksi, puhumattakaan marttyyrisieluksi joutumisesta tai sijaiskärsimisestä. Ne jotka lasimerellä olivat, olivat valmiit antamaan kasvonsa syljettäviksi, nimensä, kunniansa, maineensa antaen alttiiksi; he pääsevät alttarille, jossa on 12 kynttilää, apostolinen koko totuus. Mutta jos on yksikin Juudas, hän himmentää valon ja laskee varjon.

Siksi, valittu kansani maan päällä, missä lienetkin, yhtä olla pyytäkää ja yhtä olkaa kaikessa. Älkää lapset katsoko ympärillenne, älkää rakkaat lapseni kuunnelko sivuääniä, älkää rakkaat lapseni enää etsikö suuruuksia hengellisellä alalla joukkoonne. Tämä totuus alkaa niin alhaalta ja sen nousu tapahtuu niin, ettei sitä ehditä maassa nähdä. Sitten vasta, kun minä Herranne olen tullut ja ihmiset etsivät rakkaita omaisiaan, ystäviään ja tuttaviaan ja he huutavat: »Nyt he ovat menneet, voi me olemme jääneet». Vanhempi etsii lapsiaan, lapsi vanhempiaan, puoliso puolisoaan, eivätkä löydä. Kokoushuoneet ovat tyhjät, monet koditkin ovat tyhjiä. Silloin heidän arvonsa ja menetyksensä huomataan. Ah, se oli liian myöhään! Kuinka autiota onkaan silloin mailla, kuinka kolkon tyhjää!

Rakkaat lapseni! Teidänkään kaikkien silmät eivät ehdi nähdä haudantakaista elämää ennen kuin maassa tämä päivä koittaa. Siksi hetkinen vielä odottakaa ilolla, alla ahdingonkin. Valvokaa ja rukoilkaa kärsivällisyydellä, hiljaisuudessa valmistautukaa tuota päivää varten. Se tulee hetkellä, jolla ette arvaa, äkkiä kuin salama taivaalta.

Tiedätekö rakkaat lapseni, kuinka taivaallinen pyhä joukko on jo varuillaan tuota suurta tapahtumaa varten? Hääsaliin lattialla on jo matot, pöytäkin on jo katettu kaikkine siihen kuuluvine kalustoineen. Hedelmät ovat pöydällä ja viimeistä ruokalajia, jota siinä

juhlassa tarjotaan, Karitsan hääaterialla, odotetaan juuri kypsäksi. Sillä sekin valmistetaan erikoisista hedelmistä. Ja sitten vain muutamia tähtiä ja helmikoristeluja, jotka verenpisaran tavoin vaihtuvat väriltään juhlasalin seinällä.

Tämä on kuvakieltä lapseni ja jokaisessa kuvassa on pyhä henkisalaisuus. Jolla on hengen korva, hän kuulkoon, mitä Henki siitä kirkastaa. Kenellä on avartunut sydän – hän vastaanottakoon niitä aarrearkkuja, joita näkymättömät palvelijat hänelle kantavat. Samanaikaisesti nämä näkymättömät palvelijat tahtoisivat antaa silmävoidetta näkemään ihmeitä. Emmekä Isä ja Minä tahtoisi vain yhdelle ja kahdelle antaa näitä lahjoja, vaan kaikille teille.

Apostolisen seurakunnan onkin päästävä siihen, että useammat näkevät ja kuulevat. Eikä se ole oikein, että minä puhun vain yhdelle, vaan minä puhun teille kaikille. Mutta valmistakseni pyhää kansaani, olen aina kaikkina aikoina puhunut ensin yhdelle. Ei hänen hyvytensä tähden. Minulle ei merkitse teidän hyvyytenne mitään. Voisin yhtä hyvin panna kivet puhumaan. Kuule mitä puhun: Liha on liha. Siksi ylikuonnolliset puheet ovat välttämättömiä, hänen, sekä teidän heikkoutenne tähden. Siksi isken hänet kuin kuoliaaksi.

Lapset, lapset, lapset! Kauanko minun pitää teitä odottaa yhdeksi sydämeksi? Kauanko minun pitää odottaa teitä pyhityksen tielle? Kauanko minun pitää itkien polvillani huutaa: »Isä, anna heille vielä aikaa!»

Lapset, pyrkikää olemaan yksi sydän ja yksi sielu. Ostakaa itsellenne aikaa seurusteluun kanssani, niin saatte taitoa maallisiinkin. – Enemmän rohkeutta ja enemmän tulta. Enemmän aikaa puhella Jumalanne kanssa kahden. Jos te tietäisitte kuinka lähellä on minun, Ylkänne tulo, niin te pyhällä arvokkuudella taivaan tulisella kiireellä toimisitte, että olisitte valmiit, kun minä pyhässä asussa, taivaan sotaväki mukanani tulen noutamaan pitkään Viittaaan puettua ja tulipunakukin kukitettua morsianta. Silloin teille vähän merkitsisi ihmisten itku eli nauru, kunnia eli häväistys, vankila eli vapaus, kun vain elämässä saisi tapahtua Herran tahto.

Tämä on pyhä paikka jolta olen nämä vakavat sanani maassa olevalle morsiamelleni lähettänyt. Pyrkikää niitä nyt ei vain kuulemaan, vaan elämässänne myöskin noudattamaan. Vastatuulet puhaltavat, yö yhä synkkenee. Tuulet puhaltavat pohjoisesta. Se on kylmyyden kuva. Jokainen, joka tarttuu apostoliseen totuuteen muutenkin kuin kuuntelemalla, hän joutuu ankarasti elämässään koetelluksi. Jollei hän kestä koetusta, hän tipahtaa siipirikkona oksalta alas. Nyt on karsintakausi. Teillekin lapset, sen lipun alla, jota apostoliseksi totuudeksi kutsutaan, on jokaisen kohdalla kirjuri enkeli tekemässä tarkkaa muistiinpanoa joka askeleelta. Mitä he saavat kirjoittaa pyhään muistilehtiönsä? Sen he merkitsevät erikoisilla merkinnöillään, joita vain he ymmärtävät. Monen kohdalla on tehty jo vakavia merkintöjä, koskien jäännöskansaa kokonaisuudessaan koko maan päällä. Ja siksi he sanovat: »Rukoilkaa armahdusta, ennen kuin taivaallinen karsintakausi päättyy henkitasojen sisäiseen asemaan nähden, ettei paljon harmaita viivoja vedettäisi».

Rakkaat lapset, pyrkikää uimavesille, niin syväälle kuin mahdollista, siellä on hyvä uida, helppo hengittää. Se voi paremmin kantaa, minkä kauemmaksi rannasta, maan rannasta totuuden merelle pääset. Ja lopuksi sanon teille lapset: Isäni on sanonut: »Kauan en enää tahdo Sodomian aikaa maassa seurata, vaan päätöksen päivien täytyy lähestyä». Se merkitsee myöskin Minun, Herranne ja Vapahtajanne tulon päivää. Sillä ennen viimeistä hirmunäytelmää olen minä omani ylös noutanut ja viimeisen rakastettuni maan päältä kallon koloon kätkenyt. Vaan ennen kuin nämä sielut ovat siihen kypsiä: morsian

ylösottoon ja vaimo erämaahan kallion koloon kätkeväksi, tarvitsee heidän käydä tulen halki ja kausi on nyt alkuvaiheissaan. Siksi iloitkaa ja riemuitkaa lapseni siitä, kun näette sen päivän lähestyvän. Merkit, jos tunnette Raamattuanne, alkavat toteutua. Kielten sekoitus, Baabelin tornin rakentaminen on huipussaan. Toinen ei ymmärrä toistaan. Se on henkikieltä. Ymmärtäkää mitä se on. Heikot ovat jääneet tornin juurelle istumaan. – Ja nämä heikot Minä Vapahtajasi hoidan – – sinutkin.

Pyhitetty nöyryys.

Siinä määrin kuin kukin teistä todellisessa nöyryydessä kirkkautta kaipaa, Isä on vieläkin armahtava Häntä rakastavia lapsiaan. Kuitenkin tämä on vielä monen kohdalla kaukaista, sillä todellista nöyryyttä ei sanoiksi pueta, vaan se on todellisena hiljaisena elämän vaatimattomuutena, itsensä alentamisena, että Isä itse saisi hänet siitä korottaa. Kuinka paljon onkaan vielä ylpeyden syntiä! Kuinka kaukana ollaan tosi nöyryydestä! Kuinka harvat teistä haluavatkaan olla pienteni parissa, alhaisten riveissä, kaikkensa alttiiksi antamassa, jopa sielunsa hukuttamassa, näin saavuttaaksensa todellisesti pysyvän siunauksen, joka annetaan vain alennusteillä, kyynellaaksojen kautta nöyryydessä itsensä unohtaneille.

Te rakkaani, muistakaa! Todellisesti nöyrät eivät milloinkaan näe itseään, eivätkä loukkaannu minuun, Vapahtajaansa, väärämielistenkään lyöntien ja koetusten alla, vaan sitäkin enemmän he iloitsevat lisätystä kärsimyksen armosta ja katsovat Minuun, Herraansa ja Vapahtajaansa, eikä suinkaan iskujen antajaan – vielä vähemmän itseensä.

Pyhitetty nöyryys ei näe ketään muuta kuin Minut, Herransa ja Vapahtajansa, vaikkapa kärsisi syyttömänä. Hän iloitsee sitäkin korkeammin, puhtaammin Herransa tahdon tiestä, ollessaan arvollinen lisättyyn kärsimisen armoon, totuuden tähden, saada käydä Herransa ja Vapahtajansa askelissa myöskin orjantappuraisella tiellä ja taistella ikuisesti kestävästä jumalallisen totuuden tähden, olemalla Jumalan totuuksien kohde myöskin väärin syytösten alla ja häväistystenkin kautta.

Kun nämä aallot sielunvihollisen vyörynä vyöryvät alas maahan, saaden kohteekseen Herran omien maailman, niin samanaikaisesti Isän sydämeltä enkeleiden tuoma rakkauden aalto vyöryy päällenne. Se on voima, voiman kirkas pilvi ja elämän syvä lähde, lähtöisin itse Isän sydämeltä, ja näiden kahden voiman välillä alkaa taistelu. Omat enkelinne seisovat vierellänne pyhällä jännityksellä seuraten kenen puolelle taisteleva kääntyy katseellaan, teoillaan – itseensäkö, alempaan minäänsäkö, sitä hemmotellen, sääliä ja sen vääryyden paljouttako laskien hän voimansa uhraa itsekokeskeisyydessä, omahyväisyydessä ja ylpeydessä tai luoko hän katseensa ylös korkeuteen, tosi rakkauden Luojaan, Jumalaansa, Herraansa ja Vapahtajaansa, joka täysin syyttömänä ja viattomana polki tuskien uurnan kehdestä hautaan asti.

»Oi Herrani olenko minä arvollinen tähän lisättyyn kärsimisen armoon, »via Dolorosaan», tuskien tiehen, Sinun totuuksiesi tähden, seuratakseni Sinua, ei vaan kunniaassa, vaan häpeässäkin, alhaisten tiellä!»!

Jokainen isku, koettelemus on määrä tarkoituksella lähetetty nöyryyttääkseen ylpeydenmadon juuria. Tämän tähden linkoa moni kivi rakastettua lastani kohti. Niin kauan kuin ylpeydenmato on elävä, on kivisade tarpeellinen ja välttämätön. Niin syvällä

kuin ylpeys asuu itse kussakin persoonassa, sen voimakkaammin hän huomioi itsensä ja valittaa kärsimyksen tulta, vaan mitä enemmän hän on rakastunut Herraansa ja Vapahtajaansa, sen suurempi on hänen ilonsa kärsimysten suuruudesta. Hän näkee kaikessa vain Herransa, eikä ihmistä. Mutta silloin hän onkin jo kuollut alhaisille pyyteilleen ja elää Kuninkaansa kunniaksi. Ja elää juuri silloin, kun saa taistella Hänen kanssaan, sillä tämä se juuri on, joka hänet kruunaa, kirkastaa ja elämän voimiakin vahvistaa: taisto ja työ kunniaksi Herran.

Tämä on nöyryyttä, jota Isäni odottaa siellä alhaalla. Ja jos te rakkaat lapseni tulette rakkaudessa todellisesti nöyrinä yhdeksi tämän karsintakauden ja hioma-ahjon aikana, niin se on luova yhteyden jumalallista pyhintä voimaa, kun taistelut alkavat ulkoapäin viimeisinä vitsauksina. Vaan ellette ole niiden tullessa yhtä, ei ole mahdollista silloin taistelussa häiriintymättömästi voittajana selviytyä.

Peto astuessaan esiin, katsoo uhria teistä itselleen, pettäen Egyptin kalleuksilla, esiintyen valkeuden enkelinä. Sillä se tulee enkelin nöyryydessä ja muka jumalallista totuutta edustaakseen, oikaistakseen muka harhaan joutuneita. Tultakin se saa taivaasta, siten todistaakseen oikeuksiensa puolesta. Ja koska tämä aika on jo ovella, Herran pyhien tulisi olla aina lähellä Herraa.

Nyt on teillä kiireinen hetki kaikkialla, mutta erittäinkin pyhien majoissa elääksenne kaikessa apostolisen totuuden mukaan. Juuri tämän tähden Isäni ja Minä annamme teille koeahjoja, että nöyryyden suloisen polun omaksenne löytäisitte. Vain nöyrät voivat laupeutta harjoittaa ja palvelevassa rakkaudessa heidät uskollisuus kaunistaa. Näitä Hengen hedelmiä ja kaikkia Pyhän maan hyveitä niin vähän morsiuksien luissanikin löydän. Te ette ole vielä Ylkäanne rakastuneet pyhimmällä, korkeimmalla tavalla ja siksi teihin koskevat pienimmätkin iskut, koska oma tahtonne vielä elää ja vallitsee. Nöyryyden valtakunnan avain on minän kuolema.

Puhuessamme täällä ylhäällä, sanomme: »He ovat kuolleita», samoin kuin tänne ylös tulleet jäsenet ovat kuolleet ruumiillisen kuoleman. Mutta ennen sitä kuolemaa hekin uskolla omistivat Minut, Vapahtajansa ja nyt he aina täällä keskuudessaan puhuvat näin: »Jeesus löysi sen ja sen, Jeesus teki sellaisen työn, pelasti, paransi, auttoi, ruokki, antoi vaatteita, rakasti, kirkasti, vaikka he itse olivatkin välikappaleita teoissa. Tällaisia rakkaudentekoja he eivät vahingossakaan sano omikseen, vaan sanovat: »Jeesus kävi täällä ja teki niin ja niin».

Tällainen puhetapa on täällä Jumalan seurakunnassa siksi, että he ovat kuolleita itselleen. Tämän tähden on Pyhässä Raamatussa myöskin sanat Paavalin lausumina: »En enää elä minä, vaan Kristus minussa». Huomatkaa! Taistelun helteessä henkivoimat vahvistuvat. Alemman minän kärki taittuu ja lyhenee lyhenemistään, sen voimat herpaantuvat ja ahjon jatkuessa se lähenee kuolemaansa kohti, ja näin Minä Kristus tulen elämään kuolleessa, jolloin tosi nöyryys Minun, Vapahtajanne nöyryytenä kaunistaa ja kirkastaa teitä.

Tämä on morsiamen päämäärä ja hän on sen ennen tuloani saavuttava nähtävällä tavalla. Siksi rakkaat lapseni, älkää oudoksuko päivän paahteista hellettä, kiusojen merta, kivisadetta, muotojumalisten ja valheveljien kristillismielistä ja valheellista syytöstä, ystävain petosta, kun he itseään suositellen totuuden Sanaani huulillaan väännellen, pienet lähettini ja todellisen apostolisen totuuden jalkoihinsa yrittävät polkea. Vaan vaikka he jonkun ruumiinkin tappaisivat, niin henkeä he eivät voi hukuttaa, eikä alkuperäistä totuuttani tyhjäksi tehdä. Ei vielä silloinkaan, kun he sanovat: »Ei ensimmäinenkään

seurakunta menestynyt. Siinä meidän on mentävä samoja teitä». – He ottavat lankeemuksen elävästä esimerkistä esimerkin, vaan eivät katso sitä, mitä Isä teki seurakunnan keskellä Herran kavaltajille: surmasi heidät. – Näin suuren rangaistuksen saa ylpeyden, itsekeskeisyyden, omahyväisyyden synti! Vaan kun ei ole enää vuosisatoihin saarnattu tätä totuutta, ovat kansat ymmärtämättömiä ja Jumala on kärsinyt tietämättömyyden, aikoja. Mutta nyt viimeisellä ajalla Hän on ymmärrystä antava jälleen. Ja kaikkia niitä sieluja, jotka Jumalan seurakunnassa saatanan seulasta selviytyvät voittajina Kristus-keskeisen evankeliumin alle, heitä nimitämme morsiuskansaksi ja apostolisen totuuden edustajiksi viimeisellä ajalla maan päällä. Ja ennenkuin Ylkä tulee morsiantaan noutamaan, on Hänellä alhaalla maan päällä Häneen itseensä rakastunut morsiuskansa. Se on ajankohtainen totuuden kirje Kristuksen verellä kirjoitettu sydänten tauluihin. Se kansa ei enää elä itselleen, vaan Yljälleen. Ne sielut eivät ole enää missään tekemisissä alemman minänsä kanssa. Kristus hallitsee heissä uskon kautta. He eivät näe muuta kuin tulevan Ylkänsä, sillä he ovat rakastuneet Häneen. Jokainen silmänräpäys he valmistavat tietä Ylkänsä tulolle. Sen he tekevät siten, että katselevat Häntä toinen toisissaan. Rakastavat Häntä jo tulleena, kaikilla mahdollisilla tavoilla ja kaiken aineellisen, johon muotokristityt ovat kiintyneet, sen he nyt roskana pitävät ja joka liikana painona pois karisee. Heidän suurin ilonsa on vain rakastaa toisissaan Vapahtajaa. Pyhitetyn rakkauden alemmilla asteilla olevat rakastavat lähimmäistään niinkuin itseään ja ylemmillä (asteilla) enemmän kuin itseään. Eivät kuitenkaan he, vaan Minä heissä, saaden välittömän muodon heissä nöyryydessä.

Ken uskaltaa väittää, ettei apostolinen totuus voi menestyä maan päällä, se ihminen todistaa olevansa kaukana nöyryydestä, ollen oman minänsä orja, jonka määräyksen alaisena on toteltava sitä, mitä liha vaatii. Ja inhimillisen lain vaatimus kuuluu: »Oma apu, paras apu». Hän uskoo näkyviin, vaan ei näkymättömiin, varsinkin aineellisen elämän alalla. Hän epäilee teoillansa, ettei Jumala pysty häntä turvaamaan jokapäiväisen elämän tarpeissa ja siksi hän hylkää rakkauden pankit, jotka ovat kurjat ja Herran vaalenevat vainiot ja kiireisin askelin he rientävät Egyptin joukkoihin, viemään rahansa kirotuille koroille.

Tämän nurjan ja kurjan sukukunnan keskeltä nousevat Herran vihamiehet, ahneuden ja kateuden kyyn vaaniessa heidän kauttaan valeveljien muodossa apostolista totuutta viimeisellä ajalla. Vaan rakkaat lapseni, tutkikaa Sanaani Raamatun lehdistä ja pyrkikää ojentamaan elämänne sen mukaan. Ja vaikka enkeli taivaasta julistaisi jotakin muuta oppia, älkää häntä seuratko. Sanoistaan huolimatta he ovat eksytyksen henkiä. Olkaa varuillanne ja valvokaa, sillä ystäväkin kulkee viimeisellä ajalla panettelijana. Vain rakkaus ja totuus yhdessä sitovat Jumalan valitut Ylkänsä ja toinen toisiinsa katkeamattomilla siteillä. Nämä kaksi, ja oma minä lihallisine pyyteineen kristilliselläkin alalla tulevat suurimmaksi paulaksi teille Yljän tulon edellä apostolisessa totuudessa (eläjät), koska Sodomian kansan tavoin on rakkaus rahaan sen lihan tielle epäuskossa vienynt. Sentähden he saarnaavat ja painetunkin sanan kautta kantaansa puolustavat epäuskossa, ettei muka ole mahdollista Jumalan seurakuntien kesken elää hengellistä ja talouselämää yhdyselämänä. Vaan koska lihalliselle minälle on helpompi tie Egyptin tavoin omistaa kaikki itselleen, huolimatta siitä, mitä Raamattu sanoo: – Teidän järjellisenä jumalanpalveluksenne ovat orvot ja lesket huolineen ja ahdistuksineen. Edelleen: »Tehkää vääryydenä mammonalla itsellenne ystäviä, että he siunaten muistaisivat teitä». Kun Herran omat eivät ole näin tehneet, on siinä yksi suurimpia syitä, miksi Herran ystävät ovat harvenneet. Sanan saarnaajien ja uskoviensa rakkaus rahaan on kylmentänyt ihmisten sydämet totuudelle. On puhuttu vain joskus juhlapuhein, vaan ei eletty heille. Kaiken tämän tähden Isäni ja Minä olemmekin siunauksen pilven siirtäneet yltänne. Sillä rakkaus kysyy myöskin vanhurskusten vanhurskaita tekoja. Kuinka paljon kirottuja mammonan

orjia on kristittyjen parissa ja juuri he pahimmin loukkaantuvat apostolisen totuuden yhteyspyrkimykseen, koska se heidän mielestään on mahdotonta; Muuten he sallisivat näiden apostolisen totuuden ystävien harjoittaa laupeuden työtä (sekä talousyhteyttäkin, kuten 1:sen seurakunnan aikana tehtiin), mutta nämä mammonan orjat pelkäävät, että mammonan orjuudessa elävät ystävät jättävät heidät hyvyksiensä keskelle ja silloinhan heiltä katoaisi mielestään kunnian ja mahdollisen saavuttamansa mammonan lähteet, ja siksi he sotivat totuuksia vastaan. He eivät ole edes alimmalla uhritasolla, että antaisivat edes kymmenykset, puhumattakaan, että antaisivat kaikkensa Herralle.

Isäni usein sanoo täällä ylhäällä: »Voi kuinka he ovat ahneita rikkauksille, eivätkä anna Minun työlleni Sanan mukaisesti. Voi heitä, kuinka he kadehtivat, eivätkä taivuta lihaansa, Minun tahtooni nöyryydessä». – »Voi teitä, te henkisesti rikkaat ja ylpeät roskan mukanaan raahaajat, milloinka Sanani saa sijan teissä? Milloin Kristus, Poikani saa hallita elämääne ja seurakuntianne?»

Tämä on Poikani ensimmäinen tuleminen sisäisesti teihin hallitsevana Kuninkaana myöskin aineellisen elämän alalla; Ja kuka teistä ei tahdo tällä nöyryytyksen laakson tiellä tehdä kanssani tahtoani, siten kuollakseen minälleen, hän ei ole sovelias marttyyrisieluksi eikä vaimoksi erämaahan. Hänellä on myöskin vaara seitsemän viimeisen vitsauksen aikana myydä itsensä muutamasta vatsantäytteestä vääryydelle. Kuinka tärkeä onkaan nöyryyden tie, ja välttämätön Sanan mukainen uskovien elämänyhteys kaikessa, sillä se rohkaisee ja antaa voimia taisteluun, koska hengen yhteys on voimia antava kaikessa työssä ja taistelussa. Katsokaa henkipedon toimintaa, kuinka sen seuraajat ovat yhtä, mutta Minun huoneeni kalujen kantajat riitelevät ja ovat Egyptin kaltaisia ja tämän Synti-Egyptin alaisia. He yrittävät luoda yhteyttä. vaan se ei tule koskaan onnistumaan, koska siitä puuttuu jumalallinen totuus, sisäinen voima. Huone on puhdistettava sisältä, eikä vain ulkoa kalkittava.

Nöyryys ja Sanan pohjalle asettuminen lähimmän jokapäiväisen elämän kysymyksissä, rakkauden lain alaisina nöyryydessä, alas ristin juurelle laskeutuen, kädet ojennettuna ylös, tässä tie! Dogmit ja toistensa sietäväisyys tulee sitten itsestään. Sanan ja Hengen tie on korkein tie. Tämä muistakaa te viimeisen seurakunnan sukupolvi, tuloani odottakaa! Ah! Valvokaa, sillä nyt ovat alkaneet eksytysten ajat. Kansojen keskellä maassa, monien kädet ovat veren vikoja täynnä ja sangen monet Herran kalujen kantajat ovat ahneuden ja ylpeyden synnissä ja onpa maan päällä monta sellaista lasta, jotka uskovien riveissä käyvät, mutta ovatkin jo osallistuneet apostolisen totuuden vainoojiksi, langeten valheen, kateuden, ryöstön ja vihamielisyiden pauloihin, mutta ovatkin tämän kautta tulleet murhan syntiin syytäiksi, sillä eräitä heidän kauttaan on hengellisesti kuollut.

–

Kuinka kaukana nöyryydestä, Kristus-keskeisyydestä onkaan vihaa kantava ihmislapsi, vaikka hän puhuisi enkelin totuutta!

Isäni on jälleen sallinut maan päälle eksytysten henkiä omiensa joukkoon. Yhtä tarpeen kuin ovat puolueet ja lahkot, joissa uskonne koetellaan, ovat kiusojenkin ahjot seulentakaudella ja Punainen meri, sillä niissä kulta kirkastetaan ja kuona kulutetaan pois, sekä oma minä kuoletaan. Pyrkikää täyttymään Ristin luona apostolisen totuuden pyhällä tulella. Uikaa Golgatan verimeren syvyydessä ja täytykää Pyhällä Hengellä niinkuin apostolisen seurakunnan Pyhät ennenkin täyttivät. Pyytäkää kuolla perinnäis-säännöille ja kaikelle, mikä ei pohjaudu Herranne Sanaan, sillä kaikki muu on pettävä, parhainkin on vaillinaista! Vain Sana Herran on täydellistä valoa ja annettu kaikkia aikoja varten. Ja kun sitä jälleen ajankohtaisena julistetaan, tarttukaa siihen ennakkoluulottomasti

ja puhtaasti sekä kaikkine vaatimuksineen hyväksyäkää Sana elämänne ohjeeksi, yrittämättä väänellä jumalallisia totuuksia lihallisen mielenne mukaan. Vaikka aika ja aikakaudet muuttuvat, ei muutu Sana Herran. Kuinka ihanaa olisikaan elämänne ja siunauksista rikasta, jos antaisitte Sanani johtaa teitä. Vaan näin ei ole vielä keskuudessanne. Korkeasta tietokristillisyydestä huolimatta on keskuudessanne totuuden vainoojia saarnatuoleja myöten ja suurin osa Minun nimeänikin mainiten epäpuhtailla vaikutteilla ja Isäni lausuu:

»Voi heitä, kun tuomiota päällensä vetävät! Vaan kuitenkin on Minulla yksilöitä maan päällä hajallaan. kuin akanat tuulessa. Heille olen totuuteni Sanan kirkastanut.» Ja nyt Poikansa tulon edellä sanoo Isä: »Minä kokoan heidät kaikista ilmansuunnista, maan ääristä, yhdeksi sydämeksi ja sieluksi luon heidät. He julistavat, Kristus-keskeistä evankeliumia, mutta myös hyväksyvät elämässä apostolisen seurakunnan pyhät totuudet kaikinensa. Tämä kansa on maan päällä viimeinen jäännös, joka uhkuu Jumalan kiitosta. Vain kourallinen tomua on heidän arvonsa maan suurten silmissä. Eivätkä muutokristityt heidän oppiaan juuri minään pidä ja lihan tahtoa kysyvät nousevat heitä vastaan ensin ja enin nuo kristityt, – ja näin on alkanut henkien välinen viimeinen sota, jossa isä nousee poikaa ja poika isää vastaan niinkuin Sanassa sanotaan. Hengelliset isät nousevat synnyttämiään lapsiaan vastaan ja päin vastoin. Tämä on jo alkanut. –

Se joukko joka otetaan ylös, on apostolisen totuuden, ei vain tunnustaja, vaan myöskin sen eläjä, kansa, joka kaikessa katsoo vain auktoriteettiansa, Jeesusta Kristusta, niin opissa kuin elämässäkin, vain Häntä seuraten kulkea tahtoo. He uskovat myöskin kristittyjen yhteyden taloudellisellakin alalla, ei vain juhlakokouksissa, joidenkin eri tavalla ajattelevien uskoviensa kirkkoihinsa hyväksymällä. Silläkin on oma arvonsa, sikäli kuin vaikutin on puhdas ja kestää kokeen.

Kuitenkin, jos tämä juhlahuoneeseen hyväksytty juhlavieras joutuisikin hengen vireessä kirkastamaan Kristus-keskeistä evankeliumia ja sen kautta syvempääkin totuutta kuin mitä tuossa kirkossa on ennen puhuttu, on usein käynytkin niin, että juuri silloin he loukkaantuvat toisiinsa ja jopa usein toisensa ylenantavat (hylkäävätkin) ja näin Baabelin tornin rakentaminen jatkuu ja kielten sekoitus kansojen kesken edistyy, vaikka kristittyjen yhteydestä suurtakin pidetään. Se on kuitenkin kuin helisevä vaski ja kilisevä kulkunen sekä Hengen saamisen kuolema, koska en Minä, Herranne ja Vapahtajanne saa valtuuksia, hallitakseni teitä Sanan mukaan. Pyhä Kirja, Raamattu on teillä vielä keskuudessanne ja hetkinen on teillä vielä julkista Sanan levitysaikaa.

Tartukaa nöyryydessä Sanaani ja sitten kiiruhtakaa vaaleneville vainioilleni, Minun viinitarhaani, apostolisen totuuden lyhty kädessänne, keskiyön viimeisellä minuutilla, riitelevien kristittyjen, kuoleman löyhkää kantavien pakanoiden luo, että niin moni kuin mahdollista heistä vielä pelastuisi, vaikka porttona ja publikaanina valtakuntaani pääsisi väärentämättömän totuuden avulla.

Kaita on tämä tie ja suuria laumoja ei tällä tiellä kulje. Halpaa on se joukko, kyynellaakson pohjan kautta se kulkee. Korkeimman Auttajansa jäljissä, vaarojen aina suuremmaksi tullen, se syvemmälle laakson pohjaan käy, Ylkänsä jalkojen juureen pyhiin haavoihinsa uppoutuneena, Hengen lepoon Hänessä, joka on pyhä virvoituksen lähde kuivassa erämaassa. Siinä uskon kautta yön synkimmillään ollessa, siinä haavoja suudeltaessa kuuluu huuto: »Ylkä tulee – valmistautukaa!» Kauas he eivät ehdi juosta. Hänen tulonsa jo näkyy. Vain siinä ilokyynelinen tervehdys. Lamput kunnossa. Odotuksen riemu ja ilokyynele kasvoilla - niin oli morsian armoitettu kärsimään laakson syvyydessä, kahden kanssa Jeesukseni. Tällainen on morsiamen henkitila Yljän tullessa. Siinä

silmänräpäyksessä he (morsian) muuttuvat henkiruumiiksi, nousevat ylös. Alas maahan jää synkkä varjo, itku ja parku! Omaisten ja ystävien ero oli tullut. He etsivät rakkaitaan! Mikä epätoivon tuska teillä ja teiden varsilla! Niin, halveksittu Herran lauma oli otettu pois! »Oi, kunpa olisin uskonut pappini, ystäväni, tai äitini sanaan» – Epätoivo – sekasotku maan päällä, Yön varjoja . . .

Rakkaani maan päällä! Ettet vain sinä olisi tuohon epätoivoiseen joukkoon sotkeutuva, pois otettaessa, tartu Sanaani niin kauan kuin se on vielä saatavissa. – Ja sinä laakson lapsi, astu sotaan omanani. Minä sinut turmeluksesta nostan, että olisit voittaja. Astu sotaan Hänen kanssaan, joka elää ja hallitsee elämäsi Pyhän Raamatun totuuden mukaan.

Tämä puhe, jonka Minä Herranne ja Vapahtajanne pidin maan tomun kautta, on tarkoitettu kaikille niille maan päällä, jotka tahtovat olla apostolisen lipun alla. Yltäkylläisille se ei kelpaa. He hylkäävät sen roskakoriin ja lähtevät Herran pieniä moukaroimaan, lyömään ja silmiä puhkomaan. Kuitenkin osa heistäkin Saulus Tarsolaisen tavoin, totuuden kuultuaan kääntyy ja pelastuu. Vaan varsin monet heräävät vasta kuoltuaan, koska he ovat liian rikkaita nöyrtyäkseen alhaisten riveihin.

Tämän puheen. pääasiat olivat nöyryys, minän kuolema, apostolisen totuuden elämään sovittaminen, kristittyjen yhteys ja Yljän tulo. Tämä puhe on teille tuloani odotellessanne, yhdessä Pyhän Raamatun kanssa – virvoitus, tähti ja rohkaisu päivän helteen paahtaessa polttavimmin. – .

2/9 -46.

Katkelmia.

Maassa kulkeissasi, lapseni, ole sataprosenttisesti lapsenmielinen, puhtaasti iloinen. Se parantaa sydäntäsi. Älä siellä murehdi, kun vastoinkäymiset kohtaavat. Opi niistäkin iloitsemaan, että ne kestävät vain hetken. Etkö rakastaisi Minua silloin, kun teillä ei ole rahaa? Etkö rakastaisi Minua murheen ja tuskien tiellä? Jos on puutetta, on se puhdistukseksi. – Minun täytyy tulla teille niin rakkaaksi, että osaatte iloita kaikilla säillä, ja ettei mikään voi riistää iloanne.

1. 5. -42. Lapseni, juo puhdasta vettä, äläkä anna henkesi saastua vääristä hengistä, jotka yrittivät sinua saastuttaa. Tiedä paikkasi ja tehtäväsi, joihin olen sinut valinnut. Tiedä leiviskäsi ja elä raittiissa, puhtaassa ilmassa. Älä epäile! Usko Sanaani, lue ja tutki sitä ja tee niinkuin Minä, Vapahtajasi, olen tehnyt ja vaikka näkisit keisarin toisin tekevän kuin Minä, Herrasi ja Vapahtajasi, älä usko. Enkö kelpaisi sinulle esimerkiksi? Älä usko valheen henkeä, joka uhrinsa vei jopa tekosyntiin. Se esiintyi niin kauniisti, että valehteli Minun näyttäytyneen, ja esiintyi sen jälkeen vihalla, katkeruudella, kirosanoilla ja valheella täytettynä. Lapseni, joko huomaat? Se on synti, joka väijyy ovellasi. oletko voittaja? Valvoja rukoile! Huonouden tähden en ole yhtäkään hyljännyt, mutta jos joku tahtoo luopua –.

– Olen kärsivällisesti sinua pöydälläni pitänyt. Olet rakas, valittu. Mutta syvällä murheella katselen kiivauttasi, asioitten taitamatonta esittämistäsi. Tulethan rakkaaseen käteeni, tullaksesi uudeksi ihmiseksi, että silmäsi puhuisivat vain rakkautta, äänesi olisi lempeä, esitystapasi puhdas rakkaus.

12. 10. -41. Kaikki todelliset Minun lampaani tulevat hyvin ahtaalle. Heitä vainotaan, heitä koetellaan, heitä lyödään, ennenkuin kaikki on lopussa. Pyrkikää te, rakkaani, saavuttamaan sankariusko. Katsokaa vanhan maan n.s. isänmaansankareita, kuinka he uljaasti sotivat, ja on kysymyksessä vain maan voitto, ajalliset edut. He ovat toimeliaampia kuin Minun kansani, valon lapset. Oi, pyrkikää te valon sankareinani saavuttamaan uusi Eeden, etsimään uutta maata, jota eivät sodan kauhut rasita, ei verenvuodatus, eikä siirtolaisuutta tarvitse kokea. –

– Oppikaa kuuliaisuutta, lapsenmielistä tottelevaisuutta hengen asioissa ja ennen kaikkea pyrkikää iloisiksi, todellisiksi lapsikseni. Kaunistakoon kasvojanne pyhä rakkaus, joka ei mitään pyydä, vaan kaikki antaa. –

28. 11. -41. Ole varuillasi, ole vakaa edessäni. Älä leiki armollani ja pyhillä taivaallisilla salaisuuksillani. Vaella valossa edessäni. –

Pane jokainen leiviskäsi vaihetuspöydälle. Muista, kaikella aikansa!

– Mutta sinä, lapseni, älä liikaa väheksy itseäsi, äläkä halveksu lahjojasi, eiväthän ne sinun ole. Jos jotakin hyvää on, on se Minun. Älä halveksi Minua. Ja koska olen sinut valinnut lapsekseni, älä kärsi köyhydestäsi. Tämä huone ei ole ihmisen, se on Minun ja sinäkin olet Minun. Tyydy siihen lahjaan, mikä sinulla on ja siitäkin anna kunnia Minulle. Älä edes ajatusmaailmassasi kärsi siitä, jos olet köyhä ja halpa mielestäsi ja sinulla ei ole suuria arvotitteleitä. Älä ponnistele enää niiden perään. Tämä tie on vapaaehtoisten tie, mi Eedeniin vie. Jos jotakuta loisto siellä alhaalla miellyttää, hän menköön sinne. Viimeisessä seurakunnassa on yhtä vähän prameutta kuin ensimmäisessä oli. Se on pienten tie, jossa vain sisäiset arvot arvoiksi luetaan, että maailman viisasten viisastelu mitättömäksi nähtäisiin.

24. 11. -42. Kiiruhtakaa etenemään rakkaudessa, että ne, jotka käyvät kodissanne, näkisivät viimeisen sanoman sanoittakin teissä, näkisivät sen olennoissanne, tuntisivat sen rakkauden säkeninä. Teillä ei ole aikaa riidellä, ei ajatella pahoja ajatuksia, ei ajatella ruumistanne, ei katoavaa. Sietäkää toistenne heikkoutta, rakkaudella auttakaa toisianne vuorille. Älkää sanoko mitään omaksenne. Siitä ensimmäinen seurakunta lankesi. Näitä pyhiä periaatteita noudattakaa.

Rukoilkaa rahaa, ruokaa, juomaa, vaatteita. Joka hetki uskokaa myös. Te tarvitsette enemmän pilvipäiviä. Ette kestä vielä hyviä päiviä. Lihanne on taipuvainen maan mukavuuteen. –

Kyllä rukouksenne on kuultu. Sinäkin, joka ahdistetuin sydämin huudat puoleeni, ne ovat maljassa täällä, usko, odota! Ajattele niitä, jotka vuosia saavat odottaa. Niissä uskonsa koetellaan, sydämensä jalostetaan.

Kun rakkaudessa, pyhässä ja jalossa eteenpäin käydään ja opitaan Jeesusta tuntemaan, nautitaan ehtoollista muulloinkin kuin kirkossa, kahden, kolmin, neljin, ilman leipää ja viiniä. Oppikaa ja opetelkaa vainon aikoja varten. Oppikaa työtä tehdessänne rukoilemaan, seisaalla, käydessänne, sanoitta vartiossa aina alttarillani olemaan. Siihen saakka, kunnes peto päästetään irti, on kansallani aikaa valmistua, täyttyä viisaudella, viedä sanomaa, Raamattu kirjoitettuna sydämen tauluihin.

Pyhä Henki valona, voimana, rahana, ruokana, vaatteena, kirkkona, kun jossain kallion kolossa saatte olla piilossa, jos vanhan maan suuret fariseukset isänmaan pettureina vangitseisivat siitä huolimatta, että on uskonnon vapaus nimellisesti vielä. Maassanne kävelee monta uskovaista, jotka vankilaan suljetaan.

Anna Minun asioitteni olla alallaan! Mitä et ymmärrä, anna olla alallaan!

Mitä tahtoisit oppia edessä olevana vuonna parhaiten, pane se muistilistaan, lähetä tänne ylös. Rukoile kiittäen ja tee työtäsi. Älä ole väärämielinen kristitty. Pidä pyhät asiat etualalla. Mutta ole myös ahkera. Älä ole veltto, aikaansaamaton. Älä riitele. Älä tyrki toista, ole omalla paikallasi. Hoida kutsumuksesi hyvin. Vieläkö keuhutte itseänne, kun moittitte toisianne? Lapsukaiset, kääntäkää toisin päin: alkakaa moittia itseänne, niin sillä autatte toisianne. AJATUSMAAILMANNE PUHTAIKSI! Näin pyhitytte. Kaivakaa ilkeät silmät, urkkivat ja paha etsivät! Pane ne tuleen ja mene itsekin perässä, kunnes saat puhtaat silmät! Parempi on silmäpuolena mennä Jumalan valtakuntaan. . . Jos nyt jotain kadehdit, sinua jossain paikassa kadehditaan. Jos ajattelet alhaisia, ajatellaan sinusta alhaisia moninkertaisesti. – Jos tulette pyhiksi, te ymmärrätte paremmin näitä asioita. MINÄ liikun keskellänne. Mutta lapset, ei lahjan tähden, vaan totuuden tähden pyrkikää pyhiksi. Sai lahjan tai ei, uskokaa! –

– Jättäkää jo nyt ainekristityn musta tupa ja kiiruhtakaa hengen kirkkaille laitumille, missä eivät seinät ahdistaa.

– Kiusattu ja ahdistettu sielu rakastakaa valoon!

Kun rakkauden liljan olet löytänyt, älä taita sen kärkeä. Ole viisas, ei vain liljalle, vaan kaikille vieressä oleville, vaikka okaitakin olisivat. Okaitakaan älä liljan vierellä tallaa, sillä silloin rakkauden kärjen taitat. Varo, ettet sitä tee, se on hienon hieno lanka. –

– Oppikaa rakastamaan keskellänne heikoimpia. Jos eivät tottele, taivu, Minä olen vastuussa heistä, ettekä te. Pitäkää tarkka vaari itsestänne! Älkää sekaantuko teille kuulumattomiin!

– Jos sydämenne tarttuu kiinni johonkin, voi se olla esteen veräjä. Ja vaikka teillä ei olisi yhtään markkaa, voi tarttua muuhun. Mutta niin kauan kuin teillä on jotain ja pidätte siitä kiinni, en Minä anna teille mitään. MINÄ ja MINUN asiani ja teiltä ei puutu mitään. Mutta jos te hinaatte jotain kainalossanne, menetätte kaikki. Tehkää parannus, alkakaa jälleen alusta. Teidän on tultava aroiksi näissä asioissa, teidän on opittava vaeltamaan pyhällä pelolla edessäni. Jos te näissä vaivoissa ette osaa elää rakkaudessa, uskossa, pyhityksessä, miten selviätte vitsauksista? Kuinka te enkelin nöyryyteen pukeutuneen vihollisen voitte nähdä? Pois pinnalta! Usko vereen niin pyhityt.

Mikä on valon lippu?

Muistakaa, kun puhun »valon lipun alla», tarkoitan morsiuskansaani, joka yhtenä sydämenä ja sieluna pyrkii ylentämään YLJÄN ylistystä ja HÄNEN tuloansa kaiuttamaan, mikä on kirjoitettuna Pyhän Kirjan lehdillä. Tämä on valon lippu. Sitä ei sidota mihinkään

määrättyyn joukkoon tai kotiin, vaan on se kaikkialla, missä on totuus. Ja siihen yhtyy jokainen sielu, jossa on totuus. Ja näin tulee kansastani yksi sydän ja yksi sielu.

Tämä totuus on ääretön. Se on rajaton, pyhä ja ehdoton. Se ulottuu ylös korkeuksiin, mutta kulkee alimmat laaksot. Se on valmis veljenä ja ystävänä käymään porton ja ryöväriin rinnalla. Se ei ylvästele, eikä koskaan jätä kurjaa haavoihinsa, palvelematta häntä. Eikä se kysele autettavaltaan: »Kuka olet? Mistä tulet? Mihin kuulut?» Vaan nähden vianalaisen, hän käyttää kaikki rakkauden keinot, voittaakseen hänen sielunsa suuremmalle totuudelle. Pahimmassakaan tapauksessa ei todellinen valon lipun ylentäjä kulje miekka kädessä, jolla raatelee, hajottaa, murhaa. Hän ei ole peto, vaan ihminen, jumalihminen, joka sanan miekalla iskee, synnin tuomitsee itsessään ja muissa. Mutta heti hän kaataa öljyä haavoihin, sitoo ja parantaa. Hänellä on muassaan Sanan miekka ja alabasterivoidepullo sekä hyväntuoksun öljy. Nämä kolme jaloa varustetta mukanaan kulkee morsiussielu korkeille vuorille ja syvänteille. Hän on pienimmistä pienin, pienten palvelija, suoran tien kulkija, langenneiden kynnysmatto.

Kuka teistä, lapset, on valmis lähtemään, tällaiselle tielle tänään, uuden kutsun kuullessanne, hyvässä ja huonossa maineessa? Mitä lähemmäksi tuloni lähenee, sitä huonommassa maineessa morsiuskansani maanpintaa kävelee. Moni heistä vankilassakin on. Sillä heidän isänmaansa on taivaassa ja maineensa ja kunniansa on porttojen kynnyksen alla. Heidän leipänsä on kaarneen suussa. Heidän palkkansa on enkelin vyötäröliinan alla ja voimakkuutensa Jeesuksen armokääreliinassa. Heidän kotinsa on kuin lintujen, Jumalan valmistamilla oksilla.

Sen jälkeen kun kaikki on kohdalleen asetettu Eedenin valtakunnassa, vaeltaa Minun kansani valtakunnasta toiseen, kirkkaudesta kirkkauteen, esteettömästi, sielläkin kilvan rakastaen toinen toisiaan. Näin he tekevät matkaa Eedenistä aurinkovaltakuntaan, kehittyvät ja jalostuvat korkeinta luovaa olotilaa varten. Silloin ei heillä ole meidän ja minun taloa, vaan Jumalan valtakunta äärettömine antimineen kaikkialla ja kaikille samanlainen. Ja vaikka tuon valtakunnan alkuaikoina onkin eri tasoilla olevia eri kirkkaita tähtiä, sitä ei kukaan kadehdi. Sillä salaisuus on siinä: jokainen näkee toinen toisensa parempana. Ja siksi he täydentyvät toinen toisistaan. Mutta tämä vasta täällä ylhäisissä majoissa. Tomussa ollessanne, maan matalissa majoissa asuessanne, saatte tilaisuuden harjoitella näitä, tulevia oloja varten – myös kotikysymyksissä.

Jospa jo näkisitte tämän kirkkauden ja pyhyiden, kyllä roskana hylkäisitte kultapalatsinkin, ja olkimaja ja maakuoppa tuntuisi teistä suloiselta Herran huoneelta, jota ette vaihtaisi. Tässä teille, valon lipun alla kulkijat, lähetän pienet ohjeeni harjoitellaksenne käytännössä valon lapsenani olemista.

Loppusanat kaikille teille: Katse irti ihmisestä ja itsestänne Hyvässä ja huonossa maineessa entistä lujempi ote ristiinnaulittuun Jeesukseen Kristukseen. –